

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของ
นักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกันานาชาติ
จังหวัดสมุทรปราการ

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

153.1523

ป618๘

ร.๑

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของ
นักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ
จังหวัดสมุทรปราการ

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์

- 7 ส.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2547

1
A 264561 ร.3

นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์. (2547) : ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกซ์
นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : อาจารย์ที่ปรึกษา
สารนิพนธ์ : อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกซ์นานาชาติ
จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน
ไทยชิกซ์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ถูกต้องอย่างน้อยจำนวน 16 คน สุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน
ระยะเวลาการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ให้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group
Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบความสามารถในการ
อ่านภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซันและการทดสอบของแมน-วิตนีย์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากได้รับการ
การใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่
รับการ ใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF MODELING TECHNIQUE ON READING ABILITY
IN THAI LANGUAGE OF PRATHOM SUKSA IV STUDENTS
OF THAI-SIKH INTERNATIONAL SCHOOL IN
CHANGWAT SAMUTPRAKARN

AN ABSTRACT
BY
MISS PIYANUN KLAICHUN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
March 2004

Piyanun Klaichun. (2004). *The effect of modeling technique on reading ability in Thai language of prathom sukka IV students of Thai-Sikh International School in Changwat Samutprakarn*. Master's Project , M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School , Srinakharinwirot University. Project Advisor : Inst. Wilailuck Pongsopar.

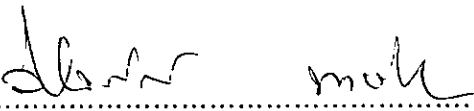
The purpose of this experimental research was to study the effect of modeling technique on reading ability in Thai language of prathom sukka IV students of Thai-Sikh International School in Changwat Samutprakarn. The 16 samples were randomly selected from students whose reading ability of Thai language were lower. Then they were divided into two groups , an experimental group and control group was consisted of 8 students. The study was experimented in 6 weeks. The Randomized Control Group Pretest – Posttest Design was applied in this study. The instrument was the reading in Thai language test. The data was analyzed by the Wilcoxon's Match Pairs Signed – Ranks Test and the Mann – Withney U Test.

The result were as follows :

1. Thai reading ability of the students who were exposed to modeling technique were significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. Thai reading ability of the students who were not exposed to modeling technique were significantly increased than before the experiment at .05 level.
3. Thai reading ability of the students who were exposed to modeling technique were significantly increased than these students who were not exposed to modeling technique at .01 level.

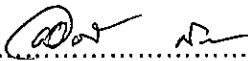
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

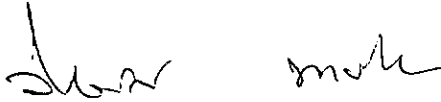
(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

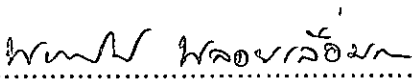
(รองศาสตราจารย์ เวรณี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

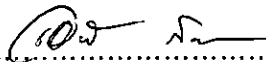
ประธาน

(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

กรรมการ

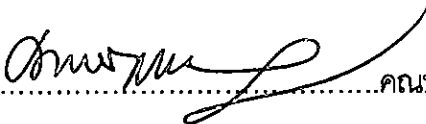
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เวรณี กรีทอง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร ฉัตรสุกุล)

วันที่...19...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ...2547...

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ และการให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ซึ่งทุกท่านได้ให้ความกรุณาชี้แนะแนวทาง การตรวจแก้ไข เสนอแนะจนสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง รองศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างมากแก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ได้อย่างถูกต้อง สมบูรณ์

ขอขอบคุณ Dr. Daya Singh Khara ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ และครู – อาจารย์ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล และอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กรุณาสละเวลา ให้ความสะดวกในการทำแบบทดสอบเป็นอย่างดี ทำให้ได้ข้อมูลซึ่งมีส่วนช่วยในการจัดทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆ นิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ วันจันทร์ - พุธสัปดาห์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา รุ่น 44 ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจที่ดีแก่ผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้คุณพ่อ ปัญญา คุณแม่ พรรณี คล้ายจันทร์ ซึ่งคอยให้กำลังใจ ให้การดูแล สนับสนุน และช่วยเหลือ เป็นแรงบันดาลใจ จึงทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

ปิยนันต์ คล้ายจันทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	7
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ.....	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย.....	29
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไทยจิกรักษ์นานาชาติ.....	31
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	32
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	32
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	33
แบบแผนการทดลอง.....	34
การดำเนินการทดลอง.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
5. บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	41
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	41
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	41
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	41
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	42
การดำเนินการทดลอง.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	43
อภิปรายผล.....	43
ข้อเสนอแนะ.....	47
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	47
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	47
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก.....	56
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	109

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design.....	35
2	คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	38
3	คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	38
4	ผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	39
5	คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	99
6	คะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	100
7	ผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	101
8	แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ฉบับที่ 1.....	103
9	แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ฉบับที่ 2.....	105

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ทรงค่ายิ่ง ทั้งแสดงความเป็นเอกลักษณ์และเอกราชของชาติไทย เป็นสิ่งที่พึงรัก และหวงแหนไว้ตราบนานเท่านานความเป็นไทยยังดำรงอยู่ (สมพร มั่นตะสูตร. 2526) ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะไม่เหมือนภาษาอื่นใดในโลก ถ้าพิจารณาการใช้ถ้อยคำต่างๆ จะเห็นว่าภาษาไทยมีวิธีเรียบเรียงถ้อยคำอย่างมีจังหวะ มีความไพเราะและมีความหมายลึกซึ้ง สื่อความหมายได้ชัดเจน และสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมไทยหลายแง่มุมของชาติไทย แต่ละชาติต้องมีภาษาเป็นของตนเอง จะใช้ภาษาของชาติอื่นในการติดต่อราชการและกิจการใหญ่ๆ ของชาติอย่างไรได้ การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง การมีภาษาเป็นของตนเอง ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของชาติตน การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่ และสำคัญยิ่งของคนไทย เพราะในปัจจุบันหัวใจสำคัญของการศึกษาวิชาการทุกแขนง สำหรับคนไทยทุกคนวิชาภาษาไทยสำคัญยิ่งกว่าวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์หรืออะไรทั้งสิ้น แต่เป็นแขนงวิชาที่ถูกทอดทิ้งและได้รับการเอาใจใส่น้อยที่สุด เมื่อตระหนักในคุณค่าของภาษาไทยเช่นนี้แล้ว เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องศึกษาและรักษาไว้เป็นอย่างดีที่สุด วิธีหนึ่งที่จะรักษาภาษาไทยให้อยู่สืบไป คือ การถ่ายทอดสู่เยาวชนรุ่นหลังด้วยการให้การศึกษา ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาไทยจึงถือว่ามีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในการศึกษาของคนไทย (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2520)

การจัดเรียนการสอนภาษาไทยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียน การติดต่อสื่อสารทั้งสิ้น ถ้าเราใช้ไม่ถูกต้องจะก่อให้เกิดความผิดพลาด ความไม่เข้าใจกัน อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมความเข้าใจรักการอ่าน แสวงหาความรู้และมีเหตุผล หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ตั้งจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาไทยดังนี้ คือ โดยเริ่มจากการมีทักษะในการฟังพูด อ่าน และเขียน ให้มีความรู้ความเข้าใจ หลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ต่อมาเป็นความสามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ทั้งการรับรู้ และการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ตลอดจนสามารถใช้ภาษาในเชิงสร้างสรรค์ได้ รวมถึงการมีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสือและใช้เวลาว่าง

ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชน และแหล่งความรู้อื่นๆ สามารถใช้ประสบการณ์จากการเรียนภาษาไทยมาช่วยในการคิด ตัดสินใจ แก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่างๆ อย่างมีเหตุผล และสิ่งที่สำคัญที่สุดช่วยให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาไทยและวรรณคดีทั้งในด้านวัฒนธรรมประจำชาติ และการสร้างเสริมความงดงามในชีวิต (กรมวิชาการ. 2535)

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนควรจะต้องได้รับการฝึกฝนเนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ได้มีการพัฒนาในทุกๆ ด้าน มีการติดต่อสื่อสาร การรับรู้ข้อมูลที่แตกต่างไปจากเดิม ได้มีการนำเทคโนโลยี วิทยาการที่มีความทันสมัยนำมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคม ดังนั้นทุกคนจึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทักษะความสามารถทางการอ่าน เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตในยุคปัจจุบัน จากเหตุผลที่ได้กล่าวมา หลักสูตรการประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ จึงมุ่งให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้ง 4 ด้าน สำหรับการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษานั้น การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญ ซึ่งถือว่าเป็นการเริ่มต้นการปูพื้นฐานที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะขั้นต่างๆ ตามมา ในการเรียนการสอนภาษาไทยซึ่งถือว่าเป็นวิชาในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ นั้น หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ทั้งฉบับเดิมและฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 ได้กำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาเกี่ยวกับการอ่านไว้อย่างชัดเจนว่า เพื่อให้เด็กมีความสามารถในการอ่านและเข้าใจภาษาไทย แต่ในทางปฏิบัตินั้น ได้มีปัญหาที่เกิดขึ้นจากการอ่านของนักเรียนอีกหลายประการ เช่น ปัญหาจากตัวเด็ก ปัญหาจากครู (คำเนิง วิสัยจร และคนอื่นๆ. 2523 : 147) ดังนั้นจึงควรที่จะต้องรีบทำการแก้ไข ส่งเสริม เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการอ่านที่ดีขึ้น ตลอดจนสามารถถ่ายทอด รักษาวัฒนธรรมทางภาษาให้คงอยู่ต่อไป

จากสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย การจัดการเรียนการสอนมีปัญหาหลายประการ ปัญหาสำคัญประการหนึ่ง คือ เรื่องภาษา เนื่องจากยังมีประชากรที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีทั้งประชากรชาวไทย และชาวต่างชาติอาศัยอยู่จึงจำเป็นที่จะต้องมีการเรียนรู้การใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น ชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยที่มีลูกก็ต้องส่งลูกเข้าไปเรียนในโรงเรียนที่ทำการสอนเป็นภาษาไทย ซึ่งบางที่อาจจะต้องนำไปเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติที่ทำการสอนเป็นภาษาอังกฤษ และยังได้มีการนำวิชาภาษาไทยบรรจุเข้าเรียนให้กับนักเรียนชาวต่างชาติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ รวมถึงการเข้าใจในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี การสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนต่างชาตินั้นมักจะประสบกับปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทย เพราะไม่มีความรู้และทักษะขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาไทยมาก่อน ความเคยชินกับภาษาประจำชาติก็เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาไทย

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทย จากการสำรวจ ปัญหาเบื้องต้น โดยการสัมภาษณ์จากอาจารย์ผู้สอนนักเรียน โรงเรียนไทยจิกรีฑาประชาชาติ จำนวน 3 คน เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหา การอ่านออกเสียงภาษาไทย ได้แก่ อ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง และอ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ มากกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากนั้นผู้วิจัยสังเกตนักเรียน ขณะอยู่ในห้องเรียนวิชาภาษาไทย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย เช่นเดียวกับที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจึงใช้แบบสอบถามปลายเปิดสำรวจปัญหาของนักเรียนใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสำรวจพบว่า นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 50 คน มีปัญหาในการอ่านภาษาไทย จำนวน 43 คน อ่านออกเสียงตัว สะกดไม่ถูกต้อง จำนวน 16 คน อ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 86 นัก เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 65 คน มีปัญหาในการอ่านภาษาไทย จำนวน 39 คน อ่านออก เสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง จำนวน 20 คน อ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 46.31 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 52 คน มีปัญหาในการอ่านภาษาไทย จำนวน 32 คน อ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง จำนวน 15 คน อ่านออกเสียงควบกล้ำไม่ได้ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 61.53 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาใน การอ่านภาษาไทยมากที่สุด ได้แก่ อ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง และอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไม่ได้

จากผลสำรวจปัญหาเบื้องต้นดังกล่าว น่าจะเป็นปัญหาของนักเรียนในด้านการอ่านภาษา ไทย ดังที่ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2545 : 40) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาไทย ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น เกี่ยวกับการอ่านภาษาไทย ซึ่งปัญหาที่พบคือ ปัญหาด้านการอ่านออกเสียงไม่ชัด อ่านคำที่มีตัว สะกดไม่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการอ่าน กลัวว่าจะอ่านไม่ถูกต้อง บางคนจึงอ่าน ข้าม หรืออ่านไม่เต็มคำ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน เพราะนักเรียนไม่อยากเรียน เกิด ความเบื่อหน่าย และมีความรู้สึกลัวว่าภาษาไทยเป็นสิ่งที่ยากเกินไปจะเรียน เด็กเรียนรู้ภาษาจาก สภาพแวดล้อมและภาษามีผลต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก เด็กที่พูดภาษาที่สองมัก จะประสบปัญหาในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยที่ครูใช้ในการ สอนจะฟังครูหรืออ่านคำบางคำในหนังสือเรียนไม่เข้าใจ จะเห็นได้ว่าความพร้อมในการเรียน ภาษามีความสำคัญและเป็นตัวการที่กำหนดว่าเด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อย เพียงใด เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มนุษย์ใช้ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และนักเรียนที่ อ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ถูกต้องจึงควรที่จะได้รับการพัฒนาระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทย ให้ดียิ่งขึ้น

การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยนั้นทำได้หลายวิธี เช่น การใช้เทคนิคแม่แบบ การเสริมแรง การชี้แนะ การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจนำการใช้เทคนิคแม่แบบมาพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน การใช้เทคนิคแม่แบบจะทำให้นักเรียนเห็นแม่แบบตลอดอีกทั้งผลของการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นยังจะช่วยชี้นำให้นักเรียนได้เลียนแบบและมีความมั่นใจในการแสดงพฤติกรรมนั้นด้วย อีกทั้งการใช้เทคนิคแม่แบบที่เป็นครูนั่นจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความคิด และทักษะต่างๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้ทักษะทางภาษาจะทำให้เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 271) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรณชนก รอดอยู่ (2541 : 40) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 22 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วีระวัฒน์ เอี่ยมละออ (2543 : 50) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องล้าน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา จำนวน 24 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกันานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางต่อครูสอนวิชาภาษาไทย ผู้ปกครอง และ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญในการใช้เทคนิคแม่แบบ และนำการใช้เทคนิคแม่แบบไป พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อย จำนวน 16 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อยจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยการใช้เทคนิคแม่แบบ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้ให้นักเรียนต่างชาติเกิดการเรียนรู้ในการอ่านคำที่มีตัวสะกดจากแม่แบบ โดยแม่แบบจะอ่านคำที่ง่ายไปหาคำที่ยาก ให้นักเรียนออกเสียงตาม เมื่อนักเรียนอ่านคำได้ถูกต้องชัดเจน ก็จะได้รับเสริมแรง และไม่ให้การเสริมแรง เมื่อนักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง การใช้เทคนิคแม่แบบมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชื่นนำ ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ชื่นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยเสนอภาพแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ (ยกเว้นแม่เกยและแม่เกอว) ที่จะให้นักเรียนอ่านในการทดลองแต่ละครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

1.2 ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

1.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนมที่นักเรียนต้องการ

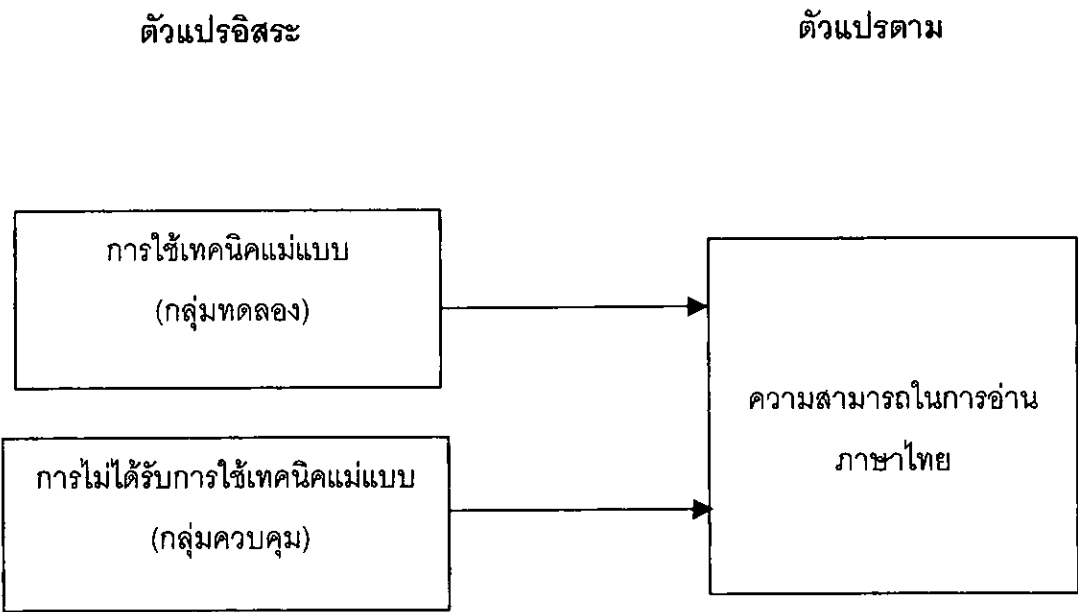
ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ให้นักเรียนทั้งที่อ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

ความสามารถในการอ่านภาษาไทย หมายถึง การอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดได้อย่างถูกต้องชัดเจนของนักเรียนต่างชาติ จากคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง แม่กน แม่กม แม่กก แม่กด และแม่กบ ซึ่งเป็นคำที่นำมาจากหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งคำที่มีตัวสะกดในแม่กง 30 คำ แม่กน 30 คำ แม่กม 30 คำ แม่กก 30 คำ แม่กด 30 คำ และแม่กบ 30 คำ รวมทั้งหมด 180 คำ (เป็นคำยาก-ง่ายปานกลาง)

2. **กลุ่มทดลอง** หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ จำนวน 8 คน

3. **กลุ่มควบคุม** หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ จำนวน 8 คน

กรอบแนวความคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไทยศึกษานานาชาติ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ

1.1.1 ความหมายของแม่แบบ (Models)

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 53) ได้กล่าวว่า แม่แบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานเป็นแบบ หรือแนวทางในการเปรียบเทียบ และเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ ตัวแบบมีหลายลักษณะ เช่น ตัวแบบที่เป็นชีวิตจริง กับตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์

1.1.2 ความหมายของเทคนิคแม่แบบ (Modeling Technique)

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 52) ได้กล่าวถึง เทคนิคแม่แบบว่าเป็นกลวิธีสร้าง หรือสอนพฤติกรรมใหม่วิธีหนึ่งโดยสังเกต หรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสังเกตพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ ของตัวแบบที่ผู้สังเกต หรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสนใจ และผลการเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของแม่แบบจะทำให้ผู้เลียนแบบสามารถปรับเปลี่ยน และแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นเดียวกับแม่แบบ

นอกจากนี้ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2538 : 79) ได้ให้ความหมายของ การใช้เทคนิคแม่แบบว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกต ฟัง หรืออ่าน เกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล หรือสัญลักษณ์แทนบุคคล แล้วประมวลเป็นข้อมูลในการแสดงพฤติกรรมของตนต่อไป

จากความหมายของการใช้แม่แบบดังกล่าว สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการสังเกต เลียนแบบ และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อพฤติกรรมแม่แบบ ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้

1.1.3 ประเภทของแม่แบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 52) ได้กล่าวว่า แม่แบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานเป็นแบบ หรือแนวทางในการเปรียบเทียบ และเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ แม่แบบ แบ่งเป็น แม่แบบที่เป็นชีวิตจริง ได้แก่ แม่แบบที่เป็นมนุษย์เป็นผู้แสดงแบบ และแม่แบบที่เป็นรูปสัญลักษณ์ ได้แก่ แม่แบบภาพยนตร์ แม่แบบทางโทรทัศน์ เป็นต้น

แบนดูรา แบ่งแม่แบบออกเป็น 3 ประเภท คือ แม่แบบที่มีชีวิต แม่แบบสัญลักษณ์ และแม่แบบที่เป็นคำสอน (ประสาธ อิศรปริดา. 2538 : 283 – 284 ; อ้างอิงจาก Gredler. 1992 : 310)

1. แม่แบบที่มีชีวิต (Live Model) ได้แก่ บุคคลในครอบครัว เพื่อนหรือผู้คนที่ทั่วไปที่ผู้สังเกตสามารถติดต่อสัมพันธ์ได้
2. แม่แบบสัญลักษณ์ (Symbolic Model) ได้แก่ ภาพแม่แบบในสื่อมวลชนทั้งหลาย เช่น ในภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ (Videotape) หนังสือ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น
3. แม่แบบในรูปคำสอน (Verbal Description or Instruction) เป็นแม่แบบที่เป็นการพูดหรือการบอกทางวาจาหรือเป็นคำสอนในภาษาเขียน

1.1.4 แนวคิดในการให้ตัวแบบ

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 934) ได้กล่าวว่าตัวแบบมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล 3 ด้าน คือ

1. ช่วยให้บุคคลเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ หรือทักษะใหม่ๆ ซึ่งจากผลของตัวแบบในลักษณะเช่นนี้ทำให้เราสามารถนำเอาวิธีการเสนอตัวแบบไปสร้างพฤติกรรมใหม่ๆ ให้กับบุคคลที่ยังไม่เคยกระทำพฤติกรรมดังกล่าวนั้น เพื่อที่จะได้ประโยชน์ต่อเขาทั้งในสภาพปัจจุบันและอนาคต
2. มีผลทำให้เกิดการระงับ (Inhibition) หรือการยุติการระงับ (Disinhibition) การแสดงพฤติกรรมของผู้ที่สังเกตตัวแบบได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลกระทบเช่นใด ถ้าตัวแบบแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลกระทบที่เป็นสิ่งที่ไม่พึงพอใจ แนวโน้มที่ผู้สังเกตตัวแบบจะไม่แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบนั้นจะสูงมาก ก็เท่ากับว่าตัวแบบทำหน้าที่ระงับการเกิดพฤติกรรมดังกล่าว แต่ถ้าพฤติกรรมใดที่ผู้สังเกตตัวแบบถูกระงับมาก่อนแล้วมาเห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมดังกล่าวแล้วไม่ได้รับผลกระทบอย่างใดที่ผู้สังเกตคาดว่าจะได้รับ (ผลกระทบที่เป็นสิ่งที่ไม่พึงพอใจ) หรือแสดงแล้วได้รับผลกระทบทางบวกแนวโน้มที่ผู้สังเกตจะกระทำตามตัวแบบก็จะมี

มากขึ้น ก็เท่ากับว่าพฤติกรรมที่เคยถูกระงับนั้นได้ถูกยุติการระงับแล้ว อีกทั้งยังนำไปใช้ในการป้องกันไม่ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การทิ้งขยะไม่เป็นที่เป็นทาง หรือการไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น

3. ช่วยให้พฤติกรรมที่เคยได้รับการเรียนรู้มาแล้วได้มีโอกาสแสดงออก หรือถ้าเคยแสดงออกแล้วแต่ว่าไม่ค่อยได้แสดงออกเพิ่มขึ้น ดังนั้นผลของตัวแบบในลักษณะเช่นนี้ก็จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

ประเทือง ภูมิภักทราคม (2540 : 238 - 239) กล่าวว่าในการเสนอตัวแบบ มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมของผู้สังเกต 3 ประการ ดังนี้

1. สร้างพฤติกรรม (Acquisition Effect) คือ ผู้ที่สังเกตจะเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนจากตัวแบบ เช่น การพูด พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะบางอย่าง เป็นต้นว่า การแสดงการเล่นกีฬา ฯลฯ ดังนั้น การสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้แม้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวผู้สังเกตไม่เคยกระทำมาก่อนเลยก็ตาม

2. ลดพฤติกรรม (Dishibitory Effect) คือ การที่ผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้วมีผลทำให้พฤติกรรมของผู้สังเกตลดลง โดยเฉพาะเมื่อสังเกตตัวแบบกระทำพฤติกรรมที่นำไปสู่ผลกระทบทางลบ เช่น นักเรียนที่เคยมาโรงเรียนสายเป็นครั้งคราวเห็นครูลงโทษนักเรียนที่มาสายหน้าเสาธงจึงเลิกพฤติกรรมการมาโรงเรียนสาย เป็นต้น

3. เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่ (Facilitation Effect) คือ การสังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบที่ผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกต จึงเลียนแบบการกระทำของตัวแบบ เช่น เคยอาบน้ำวันละ 1 ครั้ง เมื่อเห็นตัวแบบอาบน้ำวันละ 2 ครั้ง ผู้สังเกตจึงอาบน้ำ 2 ครั้งตามตัวแบบ

จากแนวคิดในการให้ตัวแบบข้างต้นสรุปได้ว่า ตัวแบบมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลโดยช่วยให้บุคคลเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ทำให้บุคคลระงับพฤติกรรม และช่วยให้พฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาแล้วมีโอกาสแสดงออกเพิ่มขึ้น

1.1.5 กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบ

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 22 - 27) กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ว่าเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้จากแม่แบบ โดยกระบวนการสังเกต (Observation Learning) ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้อื่น เช่น การได้ยินคำบอกเล่า การได้อ่านเอกสาร บันทึก ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อม และจะเป็นข้อมูลที่น่ามาพิจารณาสำหรับกระทำพฤติกรรมใหม่ในอนาคต ผู้ที่ช่างสังเกตและช่างคิดก็จะมีโอกาสเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้มากกว่า และลึกซึ้งกว่า และผู้เรียนที่ประสบตัวอย่าง หรือแบบอย่างที่แตกต่างกันก็จะเกิดการเรียนรู้ที่ต่างกันด้วย เมื่อบุคคลได้เห็นตัวแบบก็จะสามารถรับรู้

สัญลักษณ์ของการกระทำนั้น และสัญลักษณ์เหล่านี้จะชี้ให้เห็นแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้จากแม่แบบประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1. กระบวนการให้ความสนใจ (Attentional Process) เป็นกระบวนการรับรู้ ลักษณะสำคัญของตัวแบบอย่างละเอียดที่สุดโดยการสังเกต และรวบรวมสิ่งที่รับรู้มาเป็นขั้นตอน บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้โดยถ้าขาดความสนใจ และขาดความรู้พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออก สิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการนี้ คือ

1.1 ลักษณะของแม่แบบ แม่แบบที่มีความเด่นชัด จดจำง่าย มีความดึงดูดใจสูง ไม่ซับซ้อน จะมีโอกาสให้ผู้สังเกตสนใจได้มาก นอกจากนี้ ถ้าพฤติกรรม กิจกรรม และลักษณะของแม่แบบที่มีความสำคัญใกล้เคียงกับผู้สังเกต จะโน้มน้าวใจให้ผู้สังเกตสนใจมากขึ้น

1.2 ลักษณะของผู้สังเกต กระบวนการนี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในด้านการสังเกต การรับรู้ การรวบรวม และตีความจากพฤติกรรมของแม่แบบ รวมทั้งความสนใจพฤติกรรมของแม่แบบ

2. กระบวนการเก็บจำ (Retentional Process) ในการเรียนรู้โดยการสังเกต บุคคลไม่สามารถจะเรียนรู้ได้มากถ้าปราศจากการจดจำ กระบวนการนี้เป็นการรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของแม่แบบที่สังเกตได้ทุกครั้ง แล้วนำมาวางรูปแบบพฤติกรรมที่เด่นชัดในรูปของสัญลักษณ์ (Symbolic Coding) ที่จะช่วยให้จำพฤติกรรมของตัวแบบได้แม้จะเห็นตัวแบบในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ก็ตาม การเก็บจำในรูปสัญลักษณ์กระทำได้ 2 ลักษณะ คือ มโนภาพ (Imaginal Coding) และภาษา (Verbal Coding) การเก็บจำในรูปมโนภาพจะง่ายเมื่อมีการเสนอแม่แบบให้เห็นบ่อยๆ ส่วนการเก็บจำในรูปภาษาพัฒนาดีกว่า และช่วยให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น เพราะสัญลักษณ์ในรูปภาษาสามารถให้ข้อมูลที่มากพอและง่ายต่อการสะสมความรู้ที่ได้มา นอกจากนี้การฝึกคิด หรือกรทำตามแม่แบบยังช่วยให้การเรียนรู้จากการสังเกตได้ผลดียิ่งขึ้น การเลียนแบบจึงอาจเกิดขึ้นตามการกระทำของแม่แบบโดยตรงทันที หรืออาจเกิดขึ้นหลังจากสังเกตแม่แบบแล้วระยะหนึ่ง

3. กระบวนการแสดงพฤติกรรม (Motor Reproductional Process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตดัดแปลงสัญลักษณ์จากการเก็บจำมาเป็นการกระทำที่เหมาะสม กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นการตอบสนองอย่างดีที่สุดเพื่อให้สอดคล้องกับตัวแบบ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าใจบ่อเกิด และข้อบกพร่องของพฤติกรรมได้ ผู้สังเกตจะแสดงพฤติกรรมได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับระดับความคิด และความซับซ้อนของพฤติกรรม ในระยะแรกการดัดแปลงสัญลักษณ์ให้เป็นการกระทำตัวแบบในคราวต่อไปถูกต้องมากยิ่งขึ้น การแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นเป็นการปรับปรุงทักษะขั้นพื้นฐานที่มีอยู่ด้วยการให้ตัวแบบและการฝึกฝน

ในปัจจุบันมีข้อมูลแสดงว่า การเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ๆ ของมนุษย์เกิดจากกระบวนการสังเกตตัวแบบซึ่งผู้เรียนค่อยๆ ปรับพฤติกรรมของตนตามที่ได้พบเห็นทีละขั้นตอนจนเป็นแบบแผนที่เหมาะสมที่สุด

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ได้เรียนรู้มากับการแสดงออก เพราะในชีวิตจริงบุคคลไม่สามารถจะกระทำตามแม่แบบได้ทั้งหมด บุคคลจึงเลือกที่จะกระทำตามแม่แบบเพื่อการกระทำนั้นก่อให้เกิดผลดีมากกว่าพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลเสีย การประเมินคุณค่าของพฤติกรรมของแม่แบบโดยผู้สังเกตเป็นไปในรูปของการรับเอาสิ่งที่ตนพึงพอใจ และไม่ยอมรับเอาสิ่งที่ตนไม่เห็นด้วย

กระบวนการนี้มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นอย่างมาก การเห็นตัวแบบมีพฤติกรรมเหมาะสม และได้รับผลตอบแทนที่ดีจากพฤติกรรมนั้นจะก่อให้เกิดการเลียนแบบ รวมทั้งพฤติกรรมที่ทำซ้ำอีก และพยายามปรับปรุงข้อบกพร่องจนได้รับรางวัลเป็นการตอบแทนก็ช่วยให้เกิดการเลียนแบบในสังคมส่วนใหญ่ด้วย

ดังนั้นสถานการณ์ของการเรียนรู้ด้วยการสังเกต หรือการเรียนรู้จากตัวแบบต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้งหลายดังที่กล่าวมาแล้ว พฤติกรรมการเลียนแบบที่สมบูรณ์เกิดขึ้นได้ด้วยการจัดวางรูปแบบองค์ประกอบการเรียนรู้จากตัวแบบอย่างเหมาะสม โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจตัวแบบอย่างแท้จริงจนสามารถจดจำและสร้างสัญลักษณ์แทนพฤติกรรมของตัวแบบได้ ประกอบกับการจูงใจอย่างเหมาะสมและเพียงพอจะทำให้ผู้เรียนแบบแสดงพฤติกรรมการตอบสนอง คือ การเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ในที่สุด องค์ประกอบของการเรียนรู้โดยการสังเกตทั้ง 4 ประการ เขียนเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

พฤติกรรมของแม่แบบ

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ
แบนดูรา (Bandura, 1977 : 223)

1.1.6 แม่แบบที่มีประสิทธิภาพ

ประสาธ อิศรปริดา (2538 : 284) ได้กล่าวถึงแม่แบบที่มีประสิทธิภาพไว้ว่า องค์ประกอบในกระบวนการเรียนรู้ประการหนึ่ง คือ ประสิทธิภาพของแม่แบบ แม่แบบบางอย่างทำให้ผู้เรียนใส่ใจมาก แม่แบบบางอย่างมีประสิทธิภาพต่อความใส่ใจของผู้เรียนน้อย ลักษณะของแม่แบบที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความมีเกียรติ ความน่าเชื่อถือ มีลักษณะนิสัยใจคอที่กลุ่มยอมรับ และมีลักษณะที่เป็นแบบอย่างซึ่งผู้สังเกตใฝ่ฝันจะเป็นเช่นนั้น

ประการที่ 1 การคัดเลือกแม่แบบที่มีประสิทธิภาพ มีดังนี้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ 2536 : 53)

1. แม่แบบที่คัดเลือกต้องสอดคล้องกับเป้าประสงค์ เหมาะสม และเป็นตัวอย่างที่ดี มีความน่าเชื่อถือ
2. แม่แบบและผู้เรียนแบบหรือผู้สังเกต ต้องมีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น อายุ ใกล้เคียงกัน เป็นเพื่อนกัน
3. ลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบ ควรจะเป็นกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อน ยุ่งยาก เพราะจะทำให้เกิดการเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

ประการที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอแม่แบบ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 255 – 256 ; อ้างอิงจาก Perry and Furukawa. 1986) มีดังนี้

1. แม่แบบควรมีลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกับผู้สังเกตทั้งในด้านเพศ เชื้อชาติ และทัศนคติ ซึ่งการที่แม่แบบมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกตนั้น จะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจได้ว่าพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกนั้นเหมาะสม และสามารถทำได้ เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ซึ่งจะทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าตนเองก็น่าจะทำได้เช่นกัน
2. แม่แบบควรจะเป็นผู้ที่มิชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต แต่ถ้ามีชื่อเสียงมากจนเกินไป ก็จะทำให้เขามีความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่แม่แบบกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นจริงสำหรับเขาได้
3. ระดับความสามารถของตัวแบบนั้น ควรจะมีระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกต เพราะถ้าใช้แม่แบบที่มีความสามารถสูงมาก ก็จะทำให้ผู้สังเกตคิดว่าเขาไม่น่าจะทำได้
4. แม่แบบนั้นควรมีลักษณะที่เป็นกันเองและอบอุ่น
5. แม่แบบเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้ว ได้รับการเสริมแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกตมากขึ้น

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การให้แม่แบบแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ผู้สังเกตเลียนแบบ โดยแม่แบบจะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือแม่แบบรูปสัญลักษณ์ก็ได้

1.1.7 กลวิธีในการเรียนรู้จากตัวแบบ

ในการนำทฤษฎีของแบบนดูราไปใช้ เพื่อให้ผู้สังเกตเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้นนั้น แบล็คแมนและซิลเบอร์แมน (Blackman and Silberman. 1975 : 57) ได้สรุป เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติ ดังนี้

1. กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกตเรียนรู้
2. มีแม่แบบซึ่งแสดงพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกตเรียนรู้ที่เหมาะสม
3. ให้แรงเสริมกับแม่แบบ เมื่อแม่แบบได้แสดงพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกต

เรียนรู้

วัชร ทรัพย์มี (2525 : 212 - 213) สรุปหลักการการเรียนรู้จากแม่แบบไว้ ดังนี้

1. ให้ผู้สังเกตได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่จากการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ ซึ่งจะช่วยให้ผู้สังเกตได้เรียนรู้ทักษะในการก่อเกิดพฤติกรรมใหม่
2. ผู้สังเกตอาจรู้ถึงวิธีการที่จะนำมาสู่พฤติกรรมที่พึงปรารถนามาก่อนแล้วแต่ยังไม่ได้ทำ หรือคาดคิดว่าจะทำไม่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่แม่แบบแสดง จะเป็นการช่วยกระตุ้นให้ผู้สังเกตได้แสดงพฤติกรรมที่เรียนรู้มาแล้ว

3. แม่แบบจะต้องมีลักษณะที่น่าสนใจ เพื่อเป็นแรงจูงใจ หรือส่งเสริมให้ผู้สังเกตเลียนแบบ

4. หลังจากผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมของแม่แบบแล้วจะจดจำไว้ในความทรงจำเพื่อนำไปแสดงในอนาคต ควรให้โอกาสผู้สังเกตฝึกฝนพฤติกรรมนั้นแล้วผู้ควบคุมเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้สังเกต

จากกลวิธีในการใช้เทคนิคแม่แบบดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนแรกต้องกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้สังเกตเรียนรู้ จากนั้นจึงกำหนดตัวแบบที่น่าสนใจ และเมื่อแม่แบบสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นได้ต้องให้แรงเสริมแก่แม่แบบ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้

1.1.8 วิธีการเสนอแม่แบบอย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 53) ได้กล่าวถึงวิธีการเสนอแม่แบบอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. เสนอแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง โดยจะให้กับแม่แบบ ผู้สังเกต และผู้เลียนแบบ เมื่อแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับแม่แบบ
2. เสนอแม่แบบที่ควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง โดยสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างนี้ จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกให้อินทรีย์รู้ว่า ถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วจะได้รับการเสริมแรง และการเสริมแรงนี้จะช่วยให้อินทรีย์เลียนแบบเกิดขึ้นอย่างคงทน และมีประสิทธิภาพ

3. เสนอแม่แบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง การเสริมแรงทางบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้อง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53 ; อ้างอิงมาจาก Bornstein, Bellack and Hersen. 1977)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 257 - 258) ได้กล่าวถึงวิธีการเสนอแม่แบบไว้หลายวิธี ดังนี้

1. เสนอแม่แบบที่เป็นชีวิตจริงหรือแม่แบบสัญลักษณ์
2. เสนอแม่แบบภายใน เป็นการให้บุคคลเกิดจินตนาการโดยให้แม่แบบแสดงพฤติกรรม
3. เสนอแม่แบบหลายๆ ตัว จะช่วยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้ผู้สังเกตมีความยืดหยุ่นในการแสดงออกในหลายๆ สภาพการณ์
4. เสนอแม่แบบที่แสดงถึง ความสามารถในการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี
5. การเสนอแม่แบบแบบค่อยๆ แสดงออกทีละขั้นตอนเหมาะสมสำหรับการแสดงพฤติกรรมที่ซับซ้อน โดยเสนอแม่แบบเป็นทักษะย่อยๆ ไปทีละทักษะซึ่งผู้สังเกตจะต้องทำได้ตามแม่แบบเสียก่อน จึงค่อยเสนอแม่แบบที่แสดงในลำดับต่อไป วิธีการเสนอแม่แบบลักษณะนี้เหมาะสมกับวิธีสอนขั้นบันได หรือเล่นดนตรี เป็นต้น
6. การใช้สอนซึ่งการใช้สอนควรจะได้พิจารณาใช้ร่วมกับการเสนอแม่แบบ
7. การให้ผู้สังเกตสรุปถึงลักษณะของพฤติกรรมที่เขาสังเกตจะทำให้ผู้สังเกตสามารถเรียนรู้และเก็บจำลักษณะของแม่แบบได้ดีขึ้น
8. การชักจูงของแม่แบบ
9. สภาพการณ์ที่จะเสนอแม่แบบ

1.1.9 บุคคลที่เด็กเลียนแบบ

สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2 – 7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็กตามพัฒนาการทางสังคมของเด็ก ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ ดังนี้

1. เลียนแบบจากพ่อแม่และครู ในช่วงที่เด็กเริ่มเลียนแบบได้นั้น เด็กจะเลียนแบบบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด คือ พ่อแม่ ซึ่งหมายถึงผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องแทนพ่อแม่ด้วย เมื่อเด็กเติบโตขึ้น และไปโรงเรียนใช้เวลาครึ่งหนึ่งของชีวิตในแต่ละวันจะอยู่กับครู ซึ่งความสำคัญของครูในการเป็นแม่แบบจึงสำคัญพอๆ กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ดังนั้นครูจึงควรเป็นแม่แบบที่ดี แต่ต้องไม่เสแสร้งแสดงบทบาทของแม่แบบให้แก่เด็ก

2. เลียนแบบจากแม่แบบที่เด็กชอบ จะต้องเป็นแม่แบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็ก อาจเป็นเพื่อนหรือบุคคลอื่นๆ ที่แวดล้อมอยู่

3. เลียนแบบจากแม่แบบที่ตรงกับความสนใจ การเลียนแบบจะเกิดขึ้นเมื่อแม่แบบนั้นตรงกับความสนใจ เด็กหญิงเลียนแบบไปต่างจากเด็กชาย เนื่องจากความสนใจแตกต่างกัน แม้ในเด็กหญิงหรือเด็กชายด้วยกันความสนใจก็จะแตกต่างกันไปอีก เช่น เด็กหญิงบางคนสนใจเลียนแบบการทำงานในบ้านของพ่อแม่ แต่บางคนสนใจในศิลปะการแสดงต่างๆ ที่ตนได้เห็นในรายการโทรทัศน์

4. เลียนแบบจากผู้กล้าหาญ ไม่ว่าจะเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชายย่อมจะมีผู้กล้าหาญที่ตนยกย่อง และพอใจจะเลียนแบบตามผู้กล้าหาญของตน แม่แบบอาจมาจากเรื่องจริงหรือไม่จริงก็ได้ แม่แบบของเด็กมักได้แก่ บุคคลที่อายุมากกว่า

5. เลียนแบบจากตัวละครในนวนิยาย ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น

1.1.10 อิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 41 - 45) ได้สรุปถึงอิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต ดังนี้

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็นการกระทำของแม่แบบ ซึ่งเป็นการกระทำที่ผู้สังเกตไปเคยพบเห็นมาก่อน ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบของการกระทำใหม่นี้ ในรูปของสัญลักษณ์ และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่

2. การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นสภาพที่ผู้สังเกตเห็นการกระทำของแม่แบบในลักษณะต่างๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบทางภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบการกระทำตามแม่แบบลักษณะต่างๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบลักษณะของแม่แบบในรูปต่างๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์ใหม่ หรือหลักการใหม่

3. การสอนความคิดและพฤติกรรมการสร้างสรรค์ การมีแม่แบบจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ เพราะเมื่อมนุษย์เห็นแม่แบบกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง มนุษย์อาจใช้ประสบการณ์ต่างๆ ที่มีอยู่ประกอบกับการกระทำของแม่แบบมาพัฒนาเป็นความคิดหรือพฤติกรรมใหม่ขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดสำหรับแม่แบบเชิงสร้างสรรค์ ถ้าแม่แบบนี้มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือผู้สังเกตมีทักษะจำกัด พฤติกรรมสร้างสรรค์จะไม่มีอิทธิพลเพียงพอต่อการกระทำตามของผู้สังเกต

4. การยับยั้งการกระทำและการลดความหวั่นเกรงที่จะกระทำการที่ได้เห็นแม่แบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำตามแม่แบบนั้น และในทำนองเดียวกันถ้าได้เห็นแม่แบบทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องและถูกห้ามปรามแล้วไม่มีผลกระทบใดๆ ตามมา ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามแม่แบบ

5. การส่งเสริมการกระทำ การมีแม่แบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำ ทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมหนึ่งแล้วได้รับรางวัล ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ในทำนองเดียวกันถ้าได้เห็นแม่แบบที่แสดงความก้าวร้าวและได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งที่ดี ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ดังนั้น การเสนอแม่แบบในสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะอาจจะมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้

6. ทางด้านอารมณ์ การมีแม่แบบนอกจากจะส่งผลต่อการกระทำแล้ว ยังมีผลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตให้รุนแรงเพิ่มขึ้นและกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้ายตามไปด้วย

7. การใช้อำนาจให้เกิดการกระทำตามแม่แบบ การกระทำใดที่ตนให้คุณค่า และมีความชื่นชอบอยู่เสมอ การกระทำของแม่แบบนั้นก็จะทำให้ผู้สังเกตกระทำได้โดยรวดเร็วและกระทำตามได้ง่าย นอกจากนี้เมื่อคนสามารถกระทำตามแม่แบบได้เร็วจะทำให้เกิดการแผ่ขยายจากสังคมหนึ่งได้โดยรวดเร็ว ดังเห็นได้ว่าการมีแม่แบบนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตที่ความเปลี่ยนแปลงภายในตนเองแล้วยังทำให้สังคมนั้นๆ มีการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

1.1.11 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 69) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ ดังนี้

1. ข้อดีของวิธีการให้ตัวแบบ

1.1 การให้ตัวแบบจะทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อยๆ เกิดขึ้น ค่อยๆ มีความถี่สูงขึ้น และจะคงทนถาวรยิ่งขึ้น เมื่อให้การเสริมแรงแก่อินทรีย์สามารถเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นเดียวกับตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ๆ ได้อย่างเหมาะสม

1.2 การให้ตัวแบบจะทำให้ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

1.3 การให้ตัวแบบจะช่วยเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบ

1.4 การให้ตัวแบบช่วยใช้อำนาจให้พฤติกรรมของผู้สังเกตหรือผู้ที่จะเลียนแบบที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วให้มีแนวโน้มที่จะแสดงออก

2. ข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

2.1 หากใช้การให้ตัวแบบอย่างเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การ

เกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์อาจจะเกิดได้ซ้ำ ด้วยเหตุนี้ควรใช้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับและสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างเพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

2.2 การคัดเลือกตัวแบบ ตลอดทั้งกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบผู้คัดเลือกแบบ และกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องดังกล่าวนี้ เพราะมีจะนั้นจะทำให้เสียเวลาในการทดลองโดยไร้ประโยชน์

สรุป การเรียนรู้โดยให้แม่แบบ ใช้กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ เป็นวิธีการหนึ่งในการส่งเสริมให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ใกล้เคียงกับพฤติกรรมของตัวแบบได้ ซึ่งทั้งนี้ต้องผ่านขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ด้วยการสังเกต 4 ขั้น ที่ได้รับการวางรูปแบบที่เหมาะสม คือ กระบวนการใส่ใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการกระทำ และกระบวนการตั้งใจ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยทฤษฎีนี้เป็นแนวทางในการจัดกระทำกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจตัวแบบอย่างแท้จริงโดยให้สังเกต ออกเสียงตามตัวแบบได้รวมทั้งตั้งใจอย่างเหมาะสมและเพียงพอที่จะทำให้ผู้สังเกตตอบสนองหรือเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ในที่สุด

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮิคส์ (Hick, 1965 : 97) ได้ใช้ตัวแบบประเภทสัญลักษณ์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเลียนแบบที่เกิดจากการได้เห็นตัวแบบที่ก้าวร้าว (Aggressive Models) โดยเห็นตัวแบบจากภาพยนตร์ซึ่งได้ศึกษาเด็กอายุ 3 ปี 5 เดือน ถึง 6 ปี 4 เดือน จำนวน 60 คน เป็นเด็กชาย 30 คน เด็กหญิง 30 คน แล้วแบ่งเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้เห็นตัวแบบเป็นผู้ชาย กลุ่มที่ 2 ให้เห็นตัวแบบเป็นผู้หญิง กลุ่มที่ 3 ให้เห็นตัวแบบเป็นเด็กผู้ชายวัยเดียวกัน กลุ่มที่ 4 ให้เห็นตัวแบบเป็นเด็กผู้หญิงวัยเดียวกัน กลุ่มที่ 5 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการทดลองปรากฏว่าเด็กเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวที่สุดเมื่อเห็นตัวแบบที่เป็นเด็กผู้ชายวัยเดียวกันกับตนและก้าวร้าวน้อยที่สุดเมื่อเห็นตัวแบบที่เป็นผู้ใหญ่ชาย

แบนดูรา กรูเซค และแมนโลฟ (Bandura, Grusec and Manlove, 1966 : 499 – 506) ได้ศึกษาผลของวิธีฝึกโดยใช้เทคนิคแม่แบบที่มีผลต่อการสร้างสัญลักษณ์ และการเลียนแบบของนักเรียนอายุ 6 – 8 ปี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 36 คน และหญิง 36 คน แม่แบบที่ใช้เป็นภาพยนตร์แสดงการเล่นของเด็กต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้ดูภาพยนตร์พร้อมทั้งบอกวิธีการเล่นของแม่แบบให้ทราบด้วย กลุ่มที่ 2 ให้นับตัวเลขพร้อมกับดูภาพยนตร์ กลุ่มที่ 3 ให้ดูภาพยนตร์เงียบๆ หลังจากให้แม่แบบแล้ว แบ่งเด็กในแต่ละกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม

ย่อย โดยให้ครึ่งหนึ่งของแต่ละกลุ่มได้รับรางวัลการแสดงที่เขาทำได้เหมือนวิธีที่แม่แบบแสดง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งไม่ได้รับรางวัลในการแสดง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ 1 เลียนแบบได้ดีกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเงื่อนไขการให้รางวัลมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

แจฟฟี และคาร์ลสัน (Jaffe and Carlson. 1972 : 329 - 339) ได้ศึกษาบทบาทของตัวแบบที่มีประสิทธิภาพในการลดความวิตกกังวลในการสอบ พบว่าผู้ถูกทดลองทั้ง 4 กลุ่ม ที่ได้ดูตัวแบบมีความวิตกกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

มิดลาร์สกี และคนอื่นๆ (Midlarsky and others. 1973 : 321 - 328) ได้ศึกษาผลของแม่แบบและรางวัลที่มีต่อพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ โดยศึกษาเด็กหญิงเกรด 6 จำนวน 72 คน โดยให้แม่แบบ 3 ชนิด ได้แก่ แม่แบบที่เอื้อเฟื้อ แม่แบบที่เป็นกลาง และแม่แบบที่ละโมภ ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ให้ผู้ถูกทดลองเล่นเกมอย่างหนึ่ง เมื่อเล่นชนะได้รางวัลเป็นสิ่งของซึ่งมีค่าเท่ากับเงิน 4 เซนต์หลายชิ้น เมื่อผู้ถูกทดลองแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อตามที่ครูต้องการ ผู้ทดลองจะให้รางวัลเป็นคำพูดยกย่องชมเชย ผลการวิจัยพบว่า ตัวแบบและรางวัลที่เป็นคำพูดยกย่องชมเชยมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการปลูกฝังให้เด็กเกิดพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ

ซิมเมอร์มัน และแจฟฟี (Zimmerman and Jaffe. 1977 : 775 - 778) ได้ศึกษาลักษณะของตัวแบบที่มีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กอายุ 6 - 8 ปี โดยให้สังเกตแม่แบบซึ่งแสดงการจัดจำแนกประเภทของบัตรภาพ 12 ภาพ จำนวน 4 ชุด โดยกลุ่มที่ 1 ดูผลการจัดภาพของแม่แบบ กลุ่มที่ 2 ดูวิธีการจัดของแม่แบบ และกลุ่มที่ 3 แม่แบบแสดงวิธีการจัดภาพอย่างละเอียด ผลการวิจัยพบว่า เด็กกลุ่มที่ 3 มีความสามารถในการจัดภาพสูงกว่ากลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

อีเกล ริชแมน และโคเกล (Egel, Richman and Koegel. 1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ต้นแบบที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน และอยู่ในวัยเดียวกันกับผู้ที่ประสงค์จะให้เลียนแบบ โดยศึกษานักเรียนจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คน อายุระหว่าง 5 ขวบ ถึง 7 ขวบ 9 เดือน กำลังเรียนอยู่ในชั้นเรียนที่ต้องการสอนซ่อมเสริมพิเศษ ทั้ง 4 คน เป็นนักเรียนที่มีลักษณะที่เรียกว่าออทิสติก (Autistic) โดยใช้วิธีทดลอง คือ วิธีหลายเส้นฐานข้ามบุคคล ผลการทดลองพบว่า การใช้ตัวแบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน เพศเดียวกัน อายุใกล้เคียงกัน และเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกับผู้รับการทดลอง ตลอดทั้งการเสริมแรงแก่ตัวแบบจะทำให้มีประสิทธิภาพการเลียนแบบของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้มีคุณภาพสูง อีกทั้งพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการให้เลียนแบบนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และแม้ในช่วงที่นำตัวแบบออกไป พฤติกรรมการตอบสนองที่พึงประสงค์ก็ยังคงเกิดขึ้นต่อไป

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กันยา ประสงค์เจริญ (2526 : 31 - 32) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านความรู้สึกับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดมงคลโคธาวาส จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบวัดทัศนคติความมีวินัยในตนเองด้านความรู้สึกับผิดชอบและ "แม่แบบ" ซึ่งเป็นนิทานประกอบหุ่น 7 เรื่อง โดยให้กลุ่มทดลองชมแม่แบบจากการแสดงหุ่นตามบทนิทาน จำนวน 7 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง โดยใช้เวลาแต่ละครั้งต่างกัน ครั้งละ 1 วัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีการพัฒนาตนเองด้านความรู้สึกับผิดชอบสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิธร บรรลือสินธุ์ (2530 : 46) ได้ศึกษาผลของการใช้แม่แบบที่มีต่อคุณธรรมด้านกตัญญูทวดเวทของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคุณธรรมด้านความกตัญญูทวดเวทที่สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพันธุ์ วันศุกร์ (2534 : 69 - 70) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของเทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูน กับโปรแกรมการพัฒนาสุขนิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบันไดม้า จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูน มีสุขนิสัยด้านการรักษาความสะอาดของร่างกาย และด้านกิจวัตรประจำวัน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้โปรแกรมการพัฒนาสุขนิสัย

อัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์ (2536 : 47) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งร้อน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการใช้เวลาในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิเชียร สุขจันทร์ (2540 : 70 - 73) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลอง และการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญกับความขัดแย้งกับสมาชิกในครอบครัวหย่าร้าง โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษพบว่า นักเรียนที่ได้ใช้สถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญกับความขัดแย้งกับสมาชิกในครอบครัวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารงานวิจัยทั้งในประเทศและในต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบสามารถนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมด้านต่างๆ อย่างแพร่หลาย ได้แก่ วินัยในตนเองด้านความรู้สึกับผิดชอบ พัฒนาสุขนิสัย คุณธรรมด้านความกตัญญูทวดเวท การเผชิญปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวหย่าร้าง และการใช้เวลาในการเรียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

2.1.1 ความหมายของการอ่าน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 941) ได้ระบุความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง ว่ากันตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือดู หรือเข้าใจความจากตัวหนังสือ ออกเสียง สังเกต หรือพิจารณาดูให้เข้าใจ

ประเทิน มหาจันทร์ (2530 : 13) ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยไม่เข้าใจความหมายจึกว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น ลักษณะการอ่านที่แท้จริง ได้แก่ การทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ความหมายดังกล่าวนี้มีไม่เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับกระบวนการกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ

บันลือ พฤกษ์วัน (2532 : 2) ให้ความหมายของการอ่าน แบ่งออกเป็น สามนัย คือ

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด ที่เรียกว่า อ่านออก
2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเป็นเสียงคำพูด หรือเป็นประโยค เข้าใจความหมาย เรียกว่า อ่านได้
3. การอ่านเป็นการสื่อความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เรียกว่า อ่านเป็น

สนิท ตั้งทวี (2536 : 4 - 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์เพื่อให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าด้านวิทยาการต่างๆ การอ่านจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญของนักเรียน นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปในการเรียนรู้วิทยาการต่างๆ อย่างกว้างขวาง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบันมาก สังคมมีความเจริญก้าวหน้าเพียงไร การอ่านก็เป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ให้ทันต่อเหตุการณ์มากเท่านั้น อีกทั้งยังช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา ประสบการณ์ ให้สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข

ดีชานท์ (สายใจ เกตุชาญวิทย. 2527 ; อ้างอิงจาก Dechant. 1964 : 1 - 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายความหมาย ดังนี้ คือ

การอ่าน คือ กระบวนการของความรู้สึก โดยเฉพาะในด้านการมองเห็น ผู้อ่านจะมีปฏิกิริยาต่อสัญลักษณ์ที่เห็น ซึ่งสัญลักษณ์นั้น จะต้องอ่านได้ และมองเห็นอย่างชัดเจน และจะต้องมีแสงสว่างเพียงพอ

การอ่าน คือ กระบวนการสังเกต การอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อสิ่งเร้านั้นเป็นสิ่งที่มีความหมาย

การอ่าน คือ พัฒนาการในการทำงาน ซึ่งขึ้นอยู่กับความพร้อมของเด็ก การอ่านเป็นงานที่ยาก ฉะนั้น เด็กจะประสบความสำเร็จในการอ่านขึ้นอยู่กับความเจริญเติบโต และพัฒนาการของเด็ก

การอ่าน คือ กระบวนการเรียน การอ่านจะเป็นเครื่องมือในการเรียน เด็กจะใช้ความสามารถในการอ่านหาความรู้ เปลี่ยนทัศนคติ อุดมการณ์ และความปรารถนาของตนเอง การอ่านจะเปิดโอกาสให้นักเรียนไปสู่โลกของความคิด และทำให้มีความคิดกว้างขวาง

กู๊ดแมน (Goodman. 1972 : 37) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางภาษาศาสตร์ ผู้อ่านจะต้องสร้างความหมายขึ้นมา ความหมายนี้จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับกระบวนการคิด และกระบวนการเลือกสิ่งชี้นำทางภาษา ทั้งที่ปรากฏเป็นตัวอักษรและไม่ใช่ตัวอักษร โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการชี้นำ เพื่อการเดาและการทำนาย นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกระบวนการที่เริ่มต้นด้วยการรับรู้ของสมอง และในขณะที่สมองรับรู้ตัวอักษรนี้ ผู้อ่านจะต้องมีการคาดเดาล่วงหน้า โดยอาศัยพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ในอดีตของผู้อ่าน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลตัวอักษรออกมาเป็นคำพูดหรือเสียง และมีความหมายที่ใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน รวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เกิดจินตนาการเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

2.1.2 ความสามารถในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิด ทิงเกอร์ (Tinker. 1952 : 15) ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน คือ ผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านในระดับต่างๆ กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านย่อมอ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง จับใจ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ และรู้จักรวบรวมหน่วยความคิด เข้าใจแนวคิดของเรื่อง นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจอารมณ์ และทัศนคติของผู้เขียนซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรได้อย่างลึกซึ้ง (จินตนา พวงจันทร์แดง. 2524 : 14) ฉะนั้นการฝึกอ่านเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านให้สูงขึ้นนั้น นอกจากจะคำนึงถึงความเร็วในการอ่านแล้ว จำเป็นต้องคำนึงถึงความเข้าใจในการอ่านควบคู่กันไปด้วย (จินตนา พวงจันทร์แดง. 2524 : 15)

นอกจากนี้ ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล (2530 : 235 - 239) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่อ่านเก่งซึ่งต้องมีความสามารถในการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. สามารถเข้าใจเนื้อหาตามตัวอักษร
2. เข้าใจความหมายลึกซึ้งที่แฝงนัยบางประการอยู่ในเนื้อหา
3. อ่านแล้วสร้างแนวคิดได้
4. เกิดแนวความคิดใหม่
5. อ่านแล้วประเมินค่าของสิ่งที่อ่านได้
6. อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

สำหรับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน คัลเมอร์ (Culmer, 1959 : 14 - 15) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านกายภาพ กล่าวคือ มีสุขภาพดี มีการมองเห็น และการได้ยินที่ดี
2. ความรวดเร็วในการอ่าน กล่าวคือ สามารถอ่านในใจได้โดยไม่ทำปากขมุบขมิบ อ่านทีละหน่วยความคิด ไม่ย้อนหน้าย้อนหลัง มีความคล่องแคล่วและรวดเร็วในการอ่าน
3. การอ่านออกเสียง กล่าวคือ รู้วิธีการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักภาษา และอ่านเสียงดังชัดเจน
4. คำศัพท์ กล่าวคือ รู้คำศัพท์ และเข้าใจคำศัพท์ได้ดี เข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ได้โดยอาศัยบริบทได้ รู้จักสังเกตความหมายของคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรม
5. ความเข้าใจในการอ่าน กล่าวคือ มีความเข้าใจในกลุ่มคำ หน่วยความคิด เข้าใจประโยค รวมไปถึงเข้าใจความหมายตลอดในแต่ละย่อหน้า
6. ความสามารถในการใช้อุปกรณ์เครื่องมือทางการศึกษา กล่าวคือ รู้จักใช้คู่มือช่วยค้นคำ และความหมาย เช่น พจนานุกรม สารานุกรม เป็นต้น รู้จักใช้บัตรรายการในห้องสมุด และรู้จักแหล่งอ้างอิงค้นคว้า

นอกจากนี้ คัลเมอร์ (Culmer, 1959 : 16 - 17) ยังกล่าวเสริมว่า ลักษณะของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านนอกจากจะอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เข้าใจความคิดของผู้เขียน แล้ว ยังแสดงความคิดเห็นในลักษณะต่างๆ ได้ ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความสามารถในการอ่าน

2.1.3 เกณฑ์การวัดความสามารถในการอ่าน

การทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ (ประเทิน มหาจันทร์. 2523 : 253 - 254)

1. ความสามารถในการอ่านในชั้นเรียน ได้แก่ การอ่านหนังสือ หรือแบบเรียนประจำชั้น ซึ่งต้องจำเรื่องราว และมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านร้อยละ 70 ขึ้นไป

2. ความสามารถในการอ่านอย่างอิสระ ได้แก่ การอ่านหนังสือทั่วไป ที่นอกเหนือจากแบบเรียน เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย เป็นต้น ซึ่งต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านร้อยละ 90 ขึ้นไป

2.1.4 ความสำคัญและประโยชน์ของการอ่าน

พูนศรี อิมอำไพ (2527 : 19 - 20) กล่าวถึง ความสำคัญ และประโยชน์ของการอ่าน ไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เพราะการอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาต่างๆ เมื่อเกิดทักษะในการอ่านก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต

2. การอ่านทำให้เกิดความเพลิดเพลินด้วยการรับรู้ความงดงามของภาษาทำให้เกิดความสุขและจินตนาการ

3. การอ่านเป็นเครื่องมือส่งเสริมความคิดให้แตกฉาน

4. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึก และความต้องการ ทำให้มนุษย์เกิดความเข้าใจกันอยู่ร่วมกันได้อย่างมีสุข

5. การอ่านทำให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุงอาชีพของตน

6. การอ่านเป็นเครื่องมือในการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นก่อนต่อคนรุ่นต่อไป

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ที่สามารถช่วยให้นักเรียนขยายประสบการณ์ใหม่ๆ ได้ดี และเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเองอีกด้วย นอกจากนี้ ความสามารถในการอ่านยังช่วยให้นักเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ทั้งยังเป็นแรงดลใจในการเข้าสู่สังคมที่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มได้ดี

2.1.5 องค์ประกอบพื้นฐานของการอ่าน

มนุษย์จะอ่านสิ่งใดได้นั้น จำเป็นจะต้องมีพื้นฐานต่างๆ เป็นองค์ประกอบ ดังที่มีผู้กล่าวไว้ เช่น ทิงเกอร์ และบอนด์ (Tinker and Bond. 1975 : 235) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการอ่านมีพื้นฐานจากสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นพื้นฐานสำคัญของความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำเหล่านั้นได้ชัดเจน และกว้างขวางอย่างดีแล้วย่อมทำให้เกิดความคิดเมื่อพบคำนั้นในการอ่าน ทำให้สามารถเข้าใจประโยค บท ตอนที่อ่านได้

2. ความเข้าใจหน่วยความคิด การที่จะเข้าใจข้อความเป็นประโยคได้นั้น ผู้อ่านจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด กล่าวคือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของแต่ละคำต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มๆ

3. การเข้าใจประโยค เมื่อผู้อ่านสามารถเข้าใจคำ และสามารถอ่านเป็นหน่วยความคิดได้แล้ว ก็จะเอาคำในแต่ละหน่วยความคิดนั้นมาสัมพันธ์กัน และได้ใจความประโยค

4. การเข้าใจข้อความตอนๆ หมายถึง ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคที่สัมพันธ์กันในตอนหนึ่งๆ หรือย่อหน้าหนึ่งๆ มาสัมพันธ์กัน และสามารถเข้าใจข้อความทั้งหมดในย่อหน้านั้นได้

5. การเข้าใจเรื่องทั้งหมด ในการที่จะเข้าใจเรื่องราว หรือข้อความทั้งเรื่อง ผู้อ่านจะต้องเข้าใจ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อความแต่ละตอน แต่ละย่อหน้าที่อ่านแล้ว และกำลังอ่านอยู่ได้

เดวิส (Davis. 1960 : 515) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบพื้นฐานของการอ่านเพื่อความเข้าใจ และพบว่า มีองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญ 9 ประการ คือ

1. ความรู้เรื่องคำศัพท์ หรือถ้อยคำ
2. ความมีเหตุผลในการอ่าน และความสามารถในการค้นหาความหมาย และรวบรวมความหมายของเนื้อหาแต่ละตอนเข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล
3. ความสามารถในการค้นคว้าข้อความที่ผู้เขียน แสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างแจ่มแจ้ง สามารถใช้ประโยชน์ในการรวบรวมความคิดของเรื่องที่อ่านได้
4. ความสามารถในการจับความมุ่งหมาย ความสนใจ หรือความคิดของผู้เขียน
5. ความสามารถที่จะค้นหาความหมายของคำที่ไม่คุ้นเคย จากเนื้อความหรือบริบทได้ สามารถตัดสินใจเลือกความหมายที่เหมาะสมกับเนื้อความนั้นมากที่สุด
6. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อยๆ ที่ปรากฏในเรื่องนั้นได้
7. ความสามารถในการติดตามวิธีการดำเนินเรื่อง สามารถคาดคะเนเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นได้
8. ความรู้ความเข้าใจในวิธีการเขียนรูปแบบต่างๆ
9. ความสามารถในการค้นหาใจความสำคัญ หรือความคิดสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

องค์ประกอบพื้นฐานของการอ่าน คือ ความรู้ความสามารถของผู้อ่านที่มีอยู่เดิม ก่อนที่จะอ่าน อันได้แก่ เรื่อง คำศัพท์ การสรุปความจากเนื้อเรื่อง ความมีเหตุผล การจับใจความสำคัญ และความสามารถรวบรวมต่อเนื่องกันได้ แต่มีผู้รู้อีกท่านหนึ่งให้ความเห็นด้านองค์ประกอบของการอ่านไว้อย่างกว้างขวาง คือ สนิท ตั้งทวี (2529 : 281 - 282) ได้ให้ความเห็นไว้ดังนี้

การอ่านเป็นกระบวนการของการเรียนรู้ ซึ่งมืองค์ประกอบสำคัญ 5 ส่วน คือ

1. ผู้อ่าน การอ่านจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีผู้อ่าน
2. ตัวอักษร ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร แล้วอ่านได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายของตัวอักษรก็จะไม่ถือว่าเป็นการอ่านในที่นี้

3. ความหมาย ถ้าผู้อ่านเห็นตัวอักษรชัดเจน สามารถเข้าใจความหมายของตัวอักษรก็จะถือว่าเป็นการอ่าน แต่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะมีเพียงทักษะด้านความเข้าใจศัพท์

4. เลือกความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร และสามารถเลือกความหมายที่ดีที่สุดหลายๆ ความหมายของคำที่ถูกห้อมล้อมด้วยบริบท (Context) ได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยการพิจารณาด้วยเหตุและผลเช่นนี้ จะถือว่าเป็นการอ่านที่สมบูรณ์ เพราะมีทักษะทางด้านความเข้าใจเนื้อเรื่อง และความคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มขึ้น

5. การนำไปใช้ การอ่านที่จะมีความสมบูรณ์ที่สุดได้ก็ต่อเมื่อผู้อ่านมีกระบวนการที่ต่อเนื่อง คือ ผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร สามารถเลือกหาความหมายที่ดีหรือถูกต้องที่สุด และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้อ่าน จนกระทั่งเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสังคมต่อไป การอ่านเช่นนี้ถือว่า เป็นการอ่านที่สมบูรณ์ที่สุด หรืออาจจะเรียกว่า "อ่านเป็น" เพราะมีความคิดเชิงสร้างสรรค์เพิ่มเติม

2.1.6 กระบวนการในการอ่าน

สแตรง (จวีลิกษณ์ บุญยะกาญจน์. 2525 : 28 ; อ้างอิงจาก Strang. n.d.)

กล่าวถึงกระบวนการอ่านว่ามี 4 ขั้นตอน คือ

1. การมองเห็น ผู้อ่านมองเห็นสิ่งที่ตนอ่าน แล้วจึงเกิดการตีความหมาย
2. การรับรู้ เป็นการแปลความหมายจากสิ่งที่มองเห็น
3. ความคิดรวบยอด การเก็บสิ่งที่รับรู้แล้วไว้ในสมอง เพื่อรอการนำออกมาใช้
4. สร้างความสัมพันธ์ในระดับสูง เป็นขั้นตอนการจำ และการนำออกมาใช้อย่าง

มีระเบียบ

การกิลล์ (จวีลิกษณ์ บุญยะกาญจน์. 2525 ; 28 ; อ้างอิงจาก Garguils. n.d.)

กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ หลักการที่สำคัญ 3 ประการ ของการเรียนรู้ที่นำมาใช้ในกระบวนการอ่าน คือ

1. การเรียนรู้จำแนก (Discrimination Learning) ผู้อ่านสามารถนำมาใช้ในการจำแนกความแตกต่างของคำ ลักษณะรูปร่างของตัวอักษร แนวคิดของผู้เขียน
2. การเสริมกำลัง (Reinforcement) เน้นการจูงใจให้เด็กตั้งใจเรียนมีความรู้สึที่ดีต่อการอ่าน เช่น การให้ได้รับความพอใจจากการอ่าน

3. การถ่ายโยงการเรียนรู้ (Transfer of Learning) คือ การโยงเอาผลการเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปใช้กับอีกสถานการณ์หนึ่งได้ หรือการถ่ายโยง จากประสบการณ์การอ่านเดิมนำมาใช้กับประสบการณ์การอ่านใหม่

ละม้ายมาศ ศรทัต (บันลือ พฤกษ์วัน. 2533 : 81 ; อ้างอิงจาก ละม้ายมาศ ศรทัต. ม.ป.ป.) กล่าวถึง พฤติกรรมในการอ่านว่า ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการรับรู้ ได้แก่ การใช้สายตาสังเกตเห็นตัวอักษรแล้วจำได้ว่าเคยพบ เคยอ่านมา หรือให้ดูภาพช่วย และพร้อมที่จะออกเสียงตามที่เห็น
2. การออกเสียง คือ อาการที่จะพ่นลมผ่านเส้นเสียงตามที่เห็นอักษรนั้นๆ
3. การทำเสียงผสมกลมกลืนทั้งพยัญชนะ สระ ตัวสะกด หรือวรรณยุกต์ด้วยแล้วแต่กรณี มุ่งให้เกิดความชัดเจนถูกต้อง
4. การฟัง และการวิเคราะห์เสียงตามที่ตนอ่าน ใช้หูฟังอย่างพินิจว่าออกเสียงถูกต้อง หรือผิดเพี้ยนไปหรือไม่
5. ความเข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่อ่าน โดยใช้สติปัญญาแปลความหมาย อาจจะใช้ประสบการณ์เดิมช่วยแปล หรืออาจจะต้องใช้ประสบการณ์ตรงเป็นบางครั้ง
6. ความสามารถในการจดจำรูปคำว่าออกเสียงอย่างไร ประโยคนั้นมีความหมายว่าอย่างไร

ก้อ สวัสดิ์พานิชย์ (2515 : 5 – 7) แบ่งขั้นตอนในการอ่าน โดยเน้นหลักการอ่านในใจไว้ ดังนี้

1. การใช้ประสาทสัมผัส ในการเห็นว่าชัดเจนเพียงใด อาจต้องพิจารณาถึงคุณภาพของสิ่งที่เห็นด้วย เช่น สีของกระดาษ ขนาดของตัวอักษร แสงสว่าง สายตา
2. การรับรู้ เป็นเครื่องช่วยให้เกิดการอ่าน การระลึกถึงสิ่งที่เคยอ่านมาแล้วจำได้ และพร้อมที่จะแปลความหมาย
3. การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยทำความเข้าใจ หรือแปลความหมายของคำ หรือประโยคที่อ่าน ซึ่งในการแปลบางครั้งต้องใช้เครื่องช่วย หรือเดาความหมายไว้ก่อน
4. การใช้ประโยชน์ของคำที่อ่าน เพื่อให้มีทักษะมากๆ จึงต้องมีการนำคำ หรือประโยคนั้นๆ มาใช้บ่อยๆ

2.1.7 การอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด

ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา และคนอื่นๆ (2537 : 42) กล่าวว่า ตัวสะกด คือ พยัญชนะท้ายพยางค์ที่ไม่ใช่ตัวการันต์ ในภาษาไทยมีมาตราตัวสะกดอยู่ 8 มาตรา คือ ตัวสะกดในแม่ กก กค กข กง กน กม เกย เกอว เสียงตัวสะกดในแม่ต่างๆ เหล่านี้อาจให้พยัญชนะเป็นตัวสะกดได้หลายตัว ดังนี้

แม่มก มีพยัญชนะ ก ข ค ฌ เป็นตัวสะกด

แม่มด มีพยัญชนะ ค จ ฉ ช ซ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส เป็นตัวสะกด

แม่มบ มีพยัญชนะ บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ เป็นตัวสะกด

แม่มง มีพยัญชนะ ง เป็นตัวสะกด

แม่มน มีพยัญชนะ น ณ ญ ร ล ฬ เป็นตัวสะกด

แม่มม มีพยัญชนะ ม เป็นตัวสะกด

แม่มเกย มีพยัญชนะ ย เป็นตัวสะกด

แม่มเกว มีพยัญชนะ ว เป็นตัวสะกด

กำชัย ทองหล่อ (ประสงค์ ราชณสุข. 32 : 42 ; อ้างอิงมาจาก กำชัย ทองหล่อ.

2513 : 103) กล่าวถึง รายละเอียดของตัวสะกดเพิ่มเติมอีกว่าตัวสะกดแบ่งออกเป็น 5 ชนิด คือ

1. เป็นพยัญชนะโดด เช่น คน วิ่ง มาก มาย ฯลฯ
2. เป็นอักษรควบแท้ เช่น บุตร จักร อัคร นิทร ฯลฯ
3. เป็นอักษรควบไม่แท้ เช่น มารถ พรหม ฯลฯ
4. เป็นอักษรนำ เช่น พิศวง เมขลา วาสนา ฯลฯ
5. เป็นนิคหิต เช่น ธรรม์ พุทธิ สังข์ ฯลฯ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบสท์ (Best. 1969 : 3316 - A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 - 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึกความเข้าใจในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และความเอาใจใส่ของครู

ซีโรต้า (Sirota. 1971 : 2320 A) ได้ศึกษาเรื่องการจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือ ให้แก่นักเรียนว่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่าโปรแกรมการอ่านที่ครูจัดให้แก่นักเรียนในแต่ละวันมีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนสนใจอ่านหนังสือเพิ่มมากขึ้น

เดวิดสัน (สุนันทา ทองซอน. 2525 : 37 ; อ้างอิงจาก Davidson. 1971) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติและแบบให้ความคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ส่วนนักเรียนที่เรียนการอ่านแบบธรรมชาติ ไม่ค่อยได้ใช้ความคิดลึกซึ้งมากมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์ และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา

คอห์น และคอห์นเนลลี่ (Cohn and Kornelly. 1979 : 199 - 201) ได้ศึกษาผลของความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองต่อการอ่าน โดยได้จัดโปรแกรมทดลองกับเด็กนักเรียนระดับ 7 ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันมาเข้าโปรแกรมด้วยกัน ซึ่งมีนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย ร้อยละ 30 อยู่ในระดับเดียวกับเกณฑ์เฉลี่ย ร้อยละ 35 และสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย ร้อยละ 35 สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยนั้นจะได้รับการสอนเป็นรายบุคคล โดยใช้หนังสือของนักเรียนในระดับ 2 - 8 เพื่อให้เลือกอ่านตามระดับความสามารถของตน ในขณะที่อ่านให้บันทึกผลความก้าวหน้าของตนและเลื่อนไปอ่านหนังสือเล่มต่อไปที่มีความยากขึ้น และให้เพื่อนช่วยเพื่อน วิธีการเช่นนี้จะช่วยให้เด็กมีความภูมิใจและมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองที่สามารถอ่านได้ เล่าเรื่องได้ ตอบคำถามได้ และช่วยฝึกคนอื่นได้ เมื่อสิ้นสุดการทดลองผล พบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความก้าวหน้ามากขึ้น

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สดุดีพันธ์ หวังสุริยะ (2530 : 80) ศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยไม่มีบทสรุปก่อน บทสรุปหลัง และไม่มีบทสรุป ผลการวิจัยพบว่า การสอนอ่านภาษาไทยจากบทเรียนที่มีบทสรุปก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง บทเรียนที่มีบทสรุปหลังการอ่านเนื้อเรื่อง และไม่มีบทสรุปเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมนึก พวงกลิน (2530 : 85) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สมรรถภาพการอ่านเร็ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน โดยใช้วิธีการสอนแบบสืบสวน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สนิท สัตโยภาส (2531 : 11) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดหลังการสอนของกลุ่มทดลองที่ใช้แบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จากเอกสารงานวิจัยทั้งในประเทศ และในต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า การอ่านสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ โดยการใช้โปรแกรมการฝึกและแบบฝึก และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อไป

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไทยชิกซ์นานาชาติ

โรงเรียนไทยชิกซ์นานาชาติ ได้ก่อตั้งโดยมูลนิธิไทยชิกซ์ เมื่อปี พ.ศ. 2528 ซึ่งมีการจดทะเบียนร่วมกับรัฐบาลไทย เป็นหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสาธารณประโยชน์ โรงเรียนไทยชิกซ์นานาชาติได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการจากรัฐบาลไทยให้เป็นโรงเรียนนานาชาติ และก็ได้รับการจดทะเบียนร่วมกับหน่วยงานของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดยจัดให้มีการเตรียมการให้กับนักเรียนนานาชาติจัดให้มีการสอบจัดระดับ GCE "O" ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

โรงเรียนไทยชิกซ์นานาชาติ ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ มีนักเรียนทั้งหมด 459 คน เป็นเด็กนักเรียนต่างชาติ สัญชาติ อินเดีย 90 % และเป็นเด็กนักเรียนไทย 10 % ของนักเรียนทั้งหมด การจัดการเรียนการสอนนั้นยึดรูปแบบของหลักสูตรตามระบบของประเทศไทย ซึ่งได้มีการจัดการเรียนการสอน ตั้งแต่ระดับชั้น ป.1 – ม.5 (Grade 1 – Grade 11) จากนั้นก็สอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษนุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อย จำนวน 16 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษนุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อยจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษนุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 50 คน อ่านแบบทดสอบการอ่านภาษาไทย ผู้วิจัยบันทึกคะแนนผลการอ่าน

2.2 ผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนทุกคนมาเรียงจากสูงลงมาต่ำ และคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อย ได้จำนวน 16 คน

2.3 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนักเรียนดังกล่าวในข้อ 2.2 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า นักเรียนให้ความร่วมมือทุกคน แล้วผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร งานวิจัย และโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และนิยามศัพท์เฉพาะ

1.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมาย วิธีการดำเนินการ ตลอดจน นิยามศัพท์เฉพาะ ก่อนนำไปใช้ในงานวิจัย

1.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ และวิธีการดำเนินการทดลองทั้งเวลาที่ใช้ในการทดลอง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที เวลา 15.30 – 16.10 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย คู่มือครูภาษาไทย และหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 ผู้วิจัยศึกษา และรวบรวมคำที่มีตัวสะกดในหนังสือประกอบการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้จำนวนคำที่มีตัวสะกดที่ปรากฏอยู่ในหนังสือประกอบการเรียนการสอน จำนวน 180 คำ แบ่งออกเป็น คำที่มีตัวสะกดในแม่กง 30 คำ แม่กน 30 คำ แม่กม 30 คำ แม่กก 30 คำ แม่กด 30 คำ และแม่กบ 30 คำ

2.3 ผู้วิจัยนำคำที่มีตัวสะกดไปหาความยากง่าย โดยการทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ โดยให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดทีละคน แล้วตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

คำที่นักเรียนอ่านได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

คำที่นักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

2.4 เมื่อตรวจให้คะแนนแล้ว นำผลที่ได้ไปหาความยากง่ายของคำโดยใช้เกณฑ์การหาความยากง่ายของคำวิชาภาษาไทย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีเกณฑ์ ดังนี้

จำนวนผู้อ่านคำที่มีตัวสะกดถูกต้องร้อยละ 0 – 30 หมายถึง คำยาก

จำนวนผู้อ่านคำที่มีตัวสะกดถูกต้องร้อยละ 31 – 79 หมายถึง คำยากง่าย

ปานกลาง

จำนวนผู้อ่านคำที่มีตัวสะกดถูกต้องร้อยละ 80 – 100 หมายถึง คำง่าย

2.5 นำคำที่มีตัวสะกดที่ได้แบ่งเป็นคำยาก คำยากง่ายปานกลาง และคำง่าย

จำนวน 60 คำ มาสร้างเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน วัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่มีคำยาก คำยากง่ายปานกลาง และคำง่าย จำนวนเท่าๆ กัน ได้แบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ

2.6 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบคำที่มีตัวสะกดในแบบทดสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.7 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยศึกษานานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน

นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน

เมื่อตรวจให้คะแนนแล้ว นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ ของ ฟาน (Fan, 1952 : 6 - 52) โดยกำหนดเกณฑ์ความยากง่าย (p) อยู่ในช่วง .50 - .70 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ในช่วง .20 ขึ้นไป

2.8 นำแบบทดสอบในข้อ 2.7 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้ KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson - 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89 และ .90

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design

การกำหนดเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสุ่ม
- E แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
- C แทน กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
- X แทน การได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
- ~ แทน การไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
- T₁ แทน การทดสอบการทดลอง
- T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design โดยมี 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม อ่านเป็นรายบุคคล เพื่อนำมาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลอง ตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที เวลา 15.30 – 16.10 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 20 ตุลาคม 2546 ถึงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม อ่านเป็นรายบุคคล เพื่อนำมาเป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลและการจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
4. ผู้วิจัยนำเสนอความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมาเปรียบเทียบเป็นกราฟแท่ง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ ของ ฟาน (Fan, 1952 : 6 - 52)
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้ KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson - 20)
3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Match Pairs Signed – Ranks Test)
 - 3.2 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของแมน – วิทนี (The Mann – Whitney U Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test)
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของแมน-วิทนีย์ (The Mann - Whitney U Test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	6	1.75	0**
หลังทดลอง	8	20.50	2.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

กลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	7.50	2.50	1.00*
หลังทดลอง	8	8.50	1.75	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 ปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้น หลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการไม่ได้รับใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4

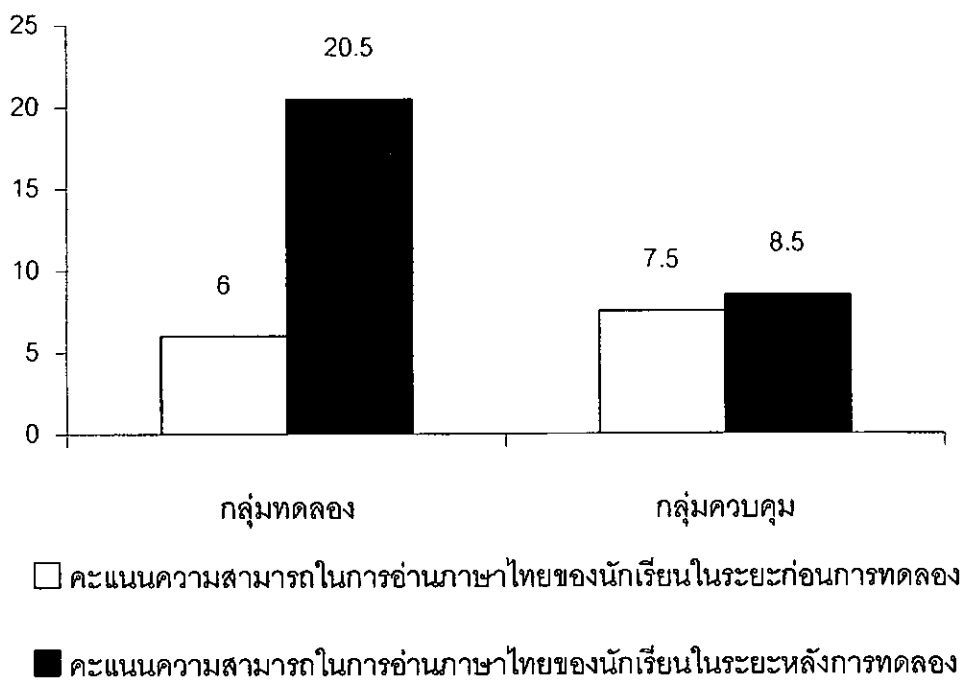
ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลอง	8	14	14.25	0**
กลุ่มควบคุม	8	0.5	1.00	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

4. แสดงการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ดังแสดงในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อย จำนวน 16 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อยจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design โดยมี 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม อ่านเป็นรายบุคคล เพื่อนำมาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลอง ตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้งๆ ละ 40 นาที เวลา 15.30 – 16.10 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 20 ตุลาคม 2546 ถึงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2546

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม อ่านเป็นรายบุคคล เพื่อนำมาเป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลและการจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
4. ผู้วิจัยนำคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมาเปรียบเทียบเป็นกราฟแท่ง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิคชนานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าปรากฏผล ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนถูกต้องมากยิ่งขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะ ในการใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยการเสนอตัวแบบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ให้เด็กสังเกตตัวแบบ เพื่อให้เกิดการเลียนแบบซึ่งเป็นวัยที่การเลียนแบบมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 52) ที่กล่าวว่า เทคนิคแม่แบบ เป็นกลวิธีสร้าง หรือสอนพฤติกรรมใหม่วิธีหนึ่งโดยสังเกต หรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสังเกตพฤติกรรม และกิจกรรมต่างๆ ของตัวแบบที่ผู้สังเกต หรือผู้ที่ประสงค์จะเลียนแบบสนใจ และผลการเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของแม่แบบจะทำให้ผู้เลียนแบบสามารถปรับเปลี่ยน และแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นเดียวกับแม่แบบ จากพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมออกมาตามตัวแบบนั้น แสดงให้เห็นลักษณะของการรับรู้ การเลือกที่จะเรียนรู้ผ่านตัวแบบ ถ้าตัวแบบที่ถูกเลือกนำมาปฏิบัตินั้นมีประสิทธิภาพก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้และผู้ที่ทำการเลียนแบบ การสังเกตพฤติกรรมโดยผ่านจากตัวแบบนั้นพฤติกรรมของแม่แบบควรมีลักษณะที่น่าสนใจ ดึงดูดใจ และควรที่จะเป็นสื่อกลางที่ทำให้ผู้สังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมที่เน้นเป้าหมาย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ โดยการสังเกตเน้นวิธีการเรียนรู้แบบพื้นฐานทำให้ได้ประโยชน์อย่างกว้างขวางจากการเลียนแบบ และนำเอาวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นการช่วยทำให้เกิดผลดีหลายประการ คือช่วยให้ผู้ที่เลียนแบบได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่มีความสลับซับซ้อน หรือยากได้ดี และรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้จะเป็นการส่งผลทำให้

พฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นมานั้นเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 61) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของเรานั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบในการเรียนรู้ผ่านตัวแบบนี้ ตัวแบบเพียงตัวเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกพร้อมๆ กัน จากการที่ได้มีการเลียนแบบจากตัวแบบนี้ ผลที่ได้จากการนำเทคนิคแม่แบบมาปรับใช้ทำให้ลักษณะพฤติกรรมได้มีการเปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากเดิม ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมาย ความต้องการที่ถูกต้อง และมีความเหมาะสม กระบวนการในการเสนอตัวแบบเพื่อให้ผู้เลียนแบบได้สังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบ โดยผลที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบซึ่งก็คือการเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนจะช่วยเพิ่มพฤติกรรม หรือเป็นการระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกต และยังทำให้พฤติกรรมที่ได้เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วได้มีแนวโน้มที่จะมีการแสดงออกมา โดยจะเกิดเป็นพฤติกรรมใหม่ โดยที่ไม่ต้องมีการลองผิดลองถูก (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 29 - 32 ; อ้างอิงจาก แบนดูรา (1977)

การวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรรณชนก รอดอยู่ (2541 : 40) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกษมา จันทรต์แต่งผล (2539 : 63) ที่ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับชุดพัฒนาความขยันหมั่นเพียรที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช ลังกาตกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคแม่แบบเรื่องความขยันหมั่นเพียรในการเรียนมีพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทย ตลอดจนการทดลอง พบว่านักเรียนให้ความร่วมมือ ความสนใจ ความใส่ใจ และความกระตือรือร้น ทั้งในการทดลอง และการทำกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ซึ่งในครั้งแรกของการทดลอง นักเรียนบางคนอาจยังไม่มี ความคุ้นเคยกับผู้วิจัย จึงทำให้การเลียนแบบนั้นเป็นไปได้ยาก แต่ต่อมาระยะหลังได้เริ่มมีความสนิทสนมกันเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้การเลียนแบบ หรือปฏิบัติตามตัวแบบนั้นเป็นไปได้ง่ายมากขึ้น โดยมีการพัฒนาจากที่นักเรียนยังอ่านออกเสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง ไปเป็นการออกเสียงที่มีความถูกต้อง และชัดเจนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือว่าการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นในการเลียนแบบจากตัวแบบนั้น ทำให้เป็นการชี้แนะแนวทางในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและมีความแม่นยำชัดเจนได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติถูกต้องมากยิ่งขึ้นได้

2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบก็ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนสามารถพัฒนาให้มีความถูกต้องทั้งในเรื่องของการอ่านให้มีความชัดเจน และถูกต้องเพิ่มขึ้นได้จากวิธีการอื่นๆ ถึงแม้ว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ แต่ได้รับการสอนแบบปกติ ซึ่งอาจารย์ได้ให้นักเรียนฝึกทักษะจากการอ่านในบทเรียน โดยอาจารย์เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยได้เป็นอย่างดีเดียวกัน

ดังที่ อารี พันธมณี (2545 : 29) กล่าวว่า การเน้นให้ปฏิบัติ หรือลงมือกระทำในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้จะเป็นการสร้างทักษะให้เกิดขึ้นในตนเอง และจะเป็นประสบการณ์ตรงที่ให้ความรู้ลึกประทับใจ และเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง ดังนั้น สิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ จึงมีความจำเป็นต้องให้มีการเรียนรู้ ฝึกฝน เพื่อให้นักเรียนได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเกิดพฤติกรรมที่คงทนต่อไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติได้

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ทั้งนี้เพราะ เทคนิคแม่แบบมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยอย่างเป็นระบบโดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ชี้นำ ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำในแต่ละครั้ง ขั้นที่ 2 ชี้นำเสนอแม่แบบ ผู้วิจัยเสนอภาพแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ ที่มีคำอ่านภาษาไทยให้นักเรียนได้ฟัง แล้วอ่านตามพร้อมกันทุกคน จากนั้นผู้วิจัยก็ได้เริ่มอ่านคำที่ถูกต้องให้นักเรียนได้ฟัง และอ่านตามกันอีกคนละ 1 ครั้ง ถ้านักเรียนคนไหนอ่านคำภาษาไทยได้ถูกต้อง ชัดเจนก็จะได้รับคำชมเชย แต่ถ้าอ่านไม่ถูกต้องก็จะได้รับกำลังใจ สำหรับนักเรียนที่อ่านไม่ถูกต้อง จากนั้นก็ให้อ่านซ้ำคำเดิมให้ถูกต้อง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อความต่างๆ ที่เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่งมาให้นักเรียนได้อ่าน แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และขั้นที่ 3 ชี้นำสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมให้กับนักเรียนที่อ่านได้และอ่านไม่ได้ ถ้านักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้องอีกจะมีการนำคำภาษาไทยไปฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน รวมทั้งนักเรียนที่ได้อ่านถูกต้องด้วย เพื่อเป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนรู้มาให้มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดย

กระทำตลอดระยะเวลาทดลองทั้ง 12 ครั้ง จะเห็นได้ว่า หลังจากที่ได้ทดลองนักเรียนไปแล้วนั้น ทำให้มีการพัฒนาความสามารถในด้านความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติได้เป็นอย่างดีขึ้นตามลำดับ แบบแผนที่ได้กำหนดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2527 : 70 – 89) ที่กล่าวว่า วิธีการใช้ตัวแบบโดยเสนอตัวแบบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อให้ผู้สังเกตเลียนแบบจากตัวแบบนั้น สังเกตพฤติกรรมต่างๆ ของตัวแบบ ผลจากการสังเกตจะทำให้บุคคลนั้นเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ หรือเกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ จึงทำให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบช่วยพัฒนาทำให้เกิดการเรียนรู้ความสามารถในการอ่านภาษาไทยให้กับเด็กต่างชาติเป็นอย่างมาก ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยการสอนแบบปกติ อาจจะมีการเรียนรู้ที่เป็นระบบและบรรยากาศน่าสนใจน้อยกว่า ดังนั้นจึงทำให้ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วีระวัฒน์ เอี่ยมละออ (2543 : 50) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องสำน อำเภอยางคำ จังหวัดพะเยา ผลปรากฏว่า นักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวคนธ์ ศรีพุทธดิลก (2537 : 63) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงอย่างต่อเนื่องและแบบวันละครั้งมีคะแนนการอ่านควบกล้ำสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งปัญหาที่พบเหมือนกันก็คือ ปัญหาการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง และสะกดคำไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทย แต่ถ้าไม่มีตัวแบบที่ดีเป็นหลักยึดปฏิบัติก็จะทำให้การพัฒนาทักษะความสามารถในการอ่านภาษาไทยนั้นเกิดขึ้นได้ยาก ดังนั้นสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของนักเรียนควรที่จะได้รับการดูแล เอาใจใส่ ให้ความสำคัญในการช่วยกันพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยให้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาไทย และมีครูผู้สอนที่ทำหน้าที่สอนภาษาไทยให้กับเด็กต่างชาติ และในงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เน้นไปให้ความสำคัญของการใช้เทคนิคแม่แบบอยู่ที่ตัวแบบ ดังนั้นในการเรียนการสอนนั้นถ้าครูผู้สอนมีลักษณะที่น่าสนใจ ดึงดูดใจที่จะให้เด็กนักเรียนเกิดความรู้สึกอยากที่จะเลียนแบบตามลักษณะของตัวแบบที่พวกเขาเหล่านั้นชื่นชอบซึ่งจะมีผลทำให้มีความง่ายต่อการที่จะเกิดการเรียนรู้ในพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมตามตัวแบบ ถึงแม้ว่าการแก้

ปัญหาดังกล่าว โดยการนำตัวแบบมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนนั้นจะเป็นการช่วยพัฒนานักเรียนในอีกทางหนึ่ง แต่ถ้าขาดการฝึกฝน หรือหมั่นกระทำพฤติกรรมเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องจะทำให้พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาใหม่นั้นไม่มีความคงทนและถาวร การฝึกฝนการอ่านภาษาไทยจึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างนักเรียนและครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องให้มีการพัฒนาเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบ สำหรับการทดลองที่มีการแบ่งระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ดังจะเห็นผลได้อย่างชัดเจนจากผลการทดลอง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบจะมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ถูกต้องมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมาพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทย เนื่องจากกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการชี้แนะ หรือแนะนำจึงทำให้ไม่มีทักษะอื่นๆ ที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้การอ่านภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นนักเรียนที่ผ่านการได้รับการฝึกการใช้โปรแกรมแม่แบบจึงทำให้มีความสามารถในการเกิดการเรียนรู้ภาษาไทยที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการทดลองจะเห็นได้ว่า แม่แบบ ได้มีบทบาท และมีส่วนในการช่วยเพิ่มความสามารถในการอ่านภาษาไทย

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการนำเทคนิคแม่แบบไปใช้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องน้อย โดยการนำเทคนิคแม่แบบมาสอดคล้องกับบทเรียนให้มีความเหมาะสม

1.2 ควรให้ความสำคัญกับโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยมีการฝึกอบรมการใช้เทคนิคแม่แบบ และการเลือกตัวแบบให้มีความเหมาะสมกับการอ่านภาษาไทยให้มีความถูกต้องและชัดเจน ให้ความรู้การนำเทคนิคแม่แบบไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างถูกต้อง ชัดเจน จนกระทั่งให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะมีการนำไปใช้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำเทคนิคแม่แบบไปใช้กับเทคนิคทางจิตวิทยาอื่นๆ เช่น การใช้บทบาทสมมติ เป็นต้น เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ

2.2 ควรมีการนำเทคนิคแม่แบบไปพัฒนาทักษะในด้านการพูด ฟัง และเขียนภาษาไทย เป็นต้น

2.3 ควรมีการนำเทคนิคแม่แบบไปใช้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติไปใช้กับนักเรียนชั้นอื่น เช่น ช่วงชั้นที่ 1 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 และช่วงชั้นที่ 2 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 เป็นต้น

2.4 ควรมีการติดตามผลเป็นระยะ โดยเริ่มในระยะ 1 เดือน หลังจากการทดลองเสร็จสิ้น หลังจากนั้นติดตามผล ทุก 3 เดือน 6 เดือน เพื่อสังเกตความคงทนของพฤติกรรมความสามารถในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลอง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กษมา จันทรแต่ผล. (2535) การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับชุดพัฒนาความ
ขยันหมั่นเพียรที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช ลี้กาดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กันยา ประสงค์เจริญ. (2526) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาจริยธรรมทางด้าน
ความรู้สึกรับผิดชอบ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา ตูลพิจิต. (2532) การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านในวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน โดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็ก
ระหว่างวิธีการสอนแบบวรรณคดี กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. (2515) การสอนอ่านในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- *เกษสุรางค์ ลักกะบูชา. (2540) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อนิสัยรักการอ่านของนัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ไชยสิริ ปราโมช ณ อยุธยา และคนอื่นๆ. (2539) ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- *คำนิง วิสัยขจร และคนอื่นๆ. (2530) "ปัญหาการสอนอ่าน," การสอนอ่านสำหรับครูประถม.
อัสสัมชัญ.
- จิตราภรณ์ ล้วงจุมพล. (2543) ผลของการใช้กระบวนการสอนอ่านแบบปฏิบัติการที่มีต่อ
ความสามารถในการอ่านเพื่อเข้าใจภาษาไทยและทัศนคติที่มีต่อการอ่านภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา พวงจันทร์แดง. (2524) องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน
เร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จวีลักษ์ บุญยะกาญจน์. (2525) จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ทัศนจิมา ระเบียบดี. (2529) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยการใช้สไลด์การ์ตูนเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณรงค์ฤทธิ์ โสภา. (2531) การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นเด็กเล็กและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. (2530) "กระบวนการอ่าน." ในการสร้างสังคมการอ่านและการใช้สารสนเทศ : Towards of Reading and Information Society บรรณาธิการ โดยแมน มาส ขวลิต. กรุงเทพฯ : สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย.
- นพดล บัวสาย. (2545) การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปการรู้ตัวกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงนเรศ ธรรมบวร. (2544) การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2532) มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญถิ่น ลำสัน. (2533) ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภายหลังการร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของห้องสมุด. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. (2520) ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ครูสภา.
- บรรเทา กิตติศักดิ์. (2545) วารสารวิชาการ. กรุงเทพฯ : ขวณพิมพ์.
- บงกชรัตน์ สุทธิบงกช. (2542) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530) การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. (2530) การสอนอ่านเบื้องต้น. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. จัดสำเนา.

ประเทือง ภูมิภักทราคม. (2540) การับปฏิบัติกรรม : ทยปฏิบัติการประกยุด. กรุงเทพฯ :

ไอดียนสโดร์.

ประสาท อิศรปริดา. (2538) สารัตถจิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : นำอักษรการพิมพ์.

ประสิทธิ์ เดชครอง. (2539) การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เรื่องตัวสะกด

มาตราแม่กนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประสงค์ ราชณสุข. (2533) การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขการพูดภาษาของเด็กชาวเขา.

รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ :

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530) การับปฏิบัติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย.

_____. (2536) การับปฏิบัติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์. มศว.

พรพรรณ วันศุกร์. (2534) การเปรียบเทียบผลของเทคนิค “แม่แบบ” สไลด์การ์ตูนกับ

โปรแกรมการพัฒนาสนธิสยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบันไดม้า จังหวัดนครราชสีมา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พูนศรี อิมอำไพ. (2527) การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2536) วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มศว.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิราช. (2534) การใช้ภาษา. เอกสารหน่วยที่ 9 – 15. นนทบุรี :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิราช.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. กรุงเทพฯ : บริษัท

อักษรเจริญทัศน์ อจท จำกัด.

วรรณชนก รอดอยู่. (2541) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่าน

ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัด

สมุทรปราการ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิชาการ, กรม. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.

วิเชียร สุขจันทร์. (2540) การเปรียบเทียบผลการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญกับความขัดแย้งกับสมาชิกที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

* วีระวัฒน์ เอี่ยมละออ. (2543) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องสำน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศศิธร บรรลือสินธุ์. (2534) ผลของการใช้ตัวแบบที่มีต่อคุณธรรมทางด้านความกตัญญู กตเวทิตะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เสนอ ตริวิเศษ. (2542) การวิเคราะห์ปัญหาการพูด – การเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สนิท สัตโธภาส. (2532) การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน. รายงานการวิจัย เชียงใหม่ : วิทยาลัยครูเชียงใหม่.

สนิท ตั้งทวี. (2529) การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

_____. (2531) ศิลปการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สมเดช เจริญชนม์. (2541) การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติที่มีต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านด้านการรู้จักคำกับแบบฝึกทั่วไป. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมโภช เอี่ยมสุภาสิต. (2536) การปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพร มั่นตะสูตร. (2526) การสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

สมนึก พวงกลิน. (2530) การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์
ญาณและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบ
สืบสวนสอบสวนกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สวนา พรพัฒน์กุล. (2525) อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อการพัฒนาทางด้านความคิดและการ
เรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 3. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา
คณะมนุษยศาสตร์ มศว.

สดุดีพันธ์ หวังสุริยะ. (2530) การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความ
สามารถในการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยบทเรียนที่มีสรุปก่อน
บทสรุปหลัง และไม่มีบทสรุป. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุนันทา ทองบอน. (2525) การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษา
เขมรและนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์. ปริญญา
โท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์. (2536) ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการใช้เวลาในการ
เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจรงร้อน กรุงเทพมหานคร.
ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Bandura, Albert. (1975) *Social Learning Theory*. New Jersey : Prentice – Hall.

Bandura, Albert, Joan E. Grusec and Frances L. Menlove. "Observational Learning As a
Function of Symbolization and Incentive Set, (1966) *Child Development*. 37 :
499 – 506 ; September.

✱ Bandura, Albert, Rose, and Ross. "Imitation of Film – Mediated Aggressive Models.
(1963) In *Child Development and Behavior*. Ed. Freda Rebelsky and Lym
Dorman. New York : Alfred A. Knopf.

✓ Best, Bill Arnold. "The Effect of Special Programs in Kean Gains in Reading. (1969)
Dissertation Abstracts International. 10 ; 316 ; April.

Blackman, Carth J. and Silberman. Adolph. (1975) *Modification of Child and
Adolescent Behavior*. Belmont, California : Wadsworth Publishing Company Inc.,

- Cohn, M and Donald Komelly. "For Better Reading – A More Positive Self Image" (1979) *The Elementary School Journal*. 70(4) ; January.
- Culmer Mabel. (1959) *Interpretative Reading : A Guidebook for Thai Student of English*. Bangkok : College of Education prasan Mitr.
- Davis, F (1960) *The Apprehension and Interpretation of Meaning : Encyclopedic of Educational Research*. New York : The McMillan Company.
- Eagel, Andrew L. "Reinforcer Variation : Implications for Morivation Developmentally Disabked Children. (1981) *Journal of Applied Behavior Analysis*. 14 : 345 – 350.
- Hicks, D.J. "Imition and Relation of Film Aggressive Peer and Adult Model. (1965) *Journal of Personality and Social Psychology*. 2 : 197 – 200.
- Jaffee Parter G. and Carison, M. Peter "Modeling Therapy of Test Anxiety ; The Role of Model Effect and Consequences. (1972) *Behavior Research and Therapy*. 10; 329 – 339. November.
- Midlarsky, B Bryan, James H., and Brickman, P. "Aversive Approval : Interactive Effects of Modeling and Reinforcement on Altryistic Behavior. (1973) *Child Development*. 44 : 321 – 328.
- ✚ O'Cormor, Robert D. "Modification of Social Withdrawal Through Symbolic Modeling," (1969) *Journal of Applied Behavior Analysis*. 2 : 15 – 22 ; May.
- Rosethai, Ted L. and Barry J. Zimmerman. "Organization. Observation," (1973) *Child Development*. 44 : 606 – 613 ; September.
- ✓ Sirota Beverly S. (1971, November) "The Effect of Planned Literature Program of Daily Oral Reading by the Teacher on The Voluntary Reading of Fifth Grade Children," *Dissertation Abstracts International*. 32 (5) : 2320 – A.
- ✚ Zimmerman, Barry J and Arnold Jaffe "Teaching through Demonstration : The Effects of Structuring Imitation and Age. (1977) *Journal of Educational Psychology*. 69 : 773 – 778 ; December.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. จดหมายขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
2. จดหมายขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย
3. จดหมายขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/6517

วันที่ 5 กันยายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

 เนื่องด้วย นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยจิกษ์น่านาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบสำหรับกลุ่มทดลอง

 จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และโปรแกรมฯ ให้ นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 6519

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 กันยายน 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิษณุานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ทดลองสอนโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบสำหรับกลุ่มทดลอง กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คน และเป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระหว่างเดือนกันยายน 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-3985994 มือถือ 01-6489363

ที่ ศร 0519.12/ ๗๐๗๘

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนไทยซิกซ์นานาชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยซิกซ์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่สอนโดยใช้โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ สำหรับกลุ่มทดลอง กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คน และทำแบบทดสอบความสามารถ ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระหว่างเดือนตุลาคม - พฤศจิกายน ๒๕๔๖

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-3985994 มือถือ 01-6489363

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบสำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ และระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมการอ่านคำที่มีตัวสะกด 3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนทุกคนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตัวเองให้รู้จักซึ่งกันและกัน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกิจกรรม "ฉันคือใคร" เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยแจก กระดาษ และดินสอ ให้นักเรียนเขียนเรื่องราวของตนเอง 5 ข้อ เป็นข้อความสั้นๆ และเขียนตัวอักษรใหญ่ไว้บนหัวกระดาษว่า "ฉันคือใคร" ติดไว้บนเสื้อของตนเอง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเดินไปรอบๆ ห้อง โดยไม่มีการพูดคุยกัน ให้นักเรียนแต่ละคนหยุดอ่านและจำเรื่องราวของเพื่อนๆ ใช้เวลา 10 นาที 2.3 เมื่อครบกำหนดเวลา ผู้วิจัยให้นักเรียนจับสลากชื่อของนักเรียนที่ละคนแล้วให้	1. กระดาษ 2. ดินสอ 3. กระดาษกาว

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			พูดเรื่องที่เพื่อนเขียนโดยไม่บอกว่าเป็นใครเมื่อเพื่อนพูดจบให้เพื่อนคนนั้นยืนยันขึ้น 2.4 ดำเนินกิจกรรมไปจนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนได้ทำความรู้จัก และสามารถแนะนำเพื่อนนักเรียนคนอื่นได้รู้จักด้วย 4. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดหรือการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดและการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับการการแก้ไข และในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการอ่านคำที่มีตัวสะกดแก่นักเรียน 5. ผู้วิจัยชี้แจงถึงวิธีการปรับพฤติกรรมการอ่านคำที่มีตัวสะกดโดยการใช้เทคนิคแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ ที่จะให้นักเรียนอ่านในการ	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			ทดลองแต่ละครั้งโดยให้นักเรียนอ่านตามเพปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน และให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นแม่แบบอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบพร้อมกันทุกคนแล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามผู้วิจัยอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 6. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะมีคำที่มีตัวสะกดอีกครั้งหนึ่งถ้านักเรียนคนใดอ่านคำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่ถูกต้องนั้นใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 7. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวิธีการประเมินผล การอ่านภาษาไทยก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน โดยผู้วิจัยจะให้นักเรียนแต่ละคนอ่านคำที่มีตัวสะกดชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้การ	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			เสริมแรงแก่นักเรียน 8. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการทดลอง	
2-3	ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง	เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง	ตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 11 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกันเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากล้องเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบมีขั้นตอน ดังนี้ 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ (ยกเว้นแม่เกยและแม่เกอว) ที่จะให้นักเรียนอ่านในการทดลองแต่ละครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน	1. เทปบันทึกเสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้มหรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้อง ชัดเจน เช่น ขนมที่นักเรียนต้องการ ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ให้นักเรียนทั้งที่อ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น	
4	ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำ	เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน		1.เทปบันทึกเสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความที่มี

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
	ที่มีตัวสะกด ในมาตรา แม่กน			ตัวสะกด ในมาตรา แม่กน ก่อนที่จะ ให้การ เสริมแรง
5-6	ความ สามารถใน การอ่าน ภาษาไทย เกี่ยวกับคำ ที่มีตัวสะกด ในมาตราแม่ กม	เพื่อพัฒนาความ สามารถในการอ่านภาษา ไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกด ในมาตราแม่กม		1 . เท ป บันทึก เสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความ ที่มีตัว สะกดใน มาตราแม่ กม ก่อนที่ จะให้การ เสริมแรง
7	ความ สามารถใน การอ่าน ภาษาไทย เกี่ยวกับคำ ที่มีตัวสะกด ในมาตรา แม่กก	เพื่อพัฒนาความ สามารถในการอ่านภาษา ไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกด ในมาตราแม่กก		1 . เท ป บันทึก เสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความ ที่มีตัว สะกดใน มาตราแม่ กก ก่อนที่ จะให้การ เสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
8-9	ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด	เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด		1 . เทปบันทึกเสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด ก่อนที่จะให้การเสริมแรง
10-11	ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ	เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ		1 . เทปบันทึกเสียง 2.บัตรคำ 3.ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ ก่อนที่จะให้การเสริมแรง
12	ปัจฉิมนิเทศ	1.เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญ และประโยชน์ของการพูดหรืออ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้ให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้องชัดเจน	1. ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนว่า "นักเรียนควรพูดหรืออ่านคำที่มีตัวสะกดให้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่"	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ	อุปกรณ์
			2. ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกถึง ความสำคัญและประโยชน์ที่ ได้รับจากการพูดหรือการ อ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูก ต้อง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3.ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียน ทุกคน และปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ และระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมกรรมการอ่านคำที่มีตัวสะกด
3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบ

เวลา 40 นาที

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนทุกคนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตัวเองให้รู้จักซึ่งกันและกัน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกิจกรรม “ฉันคือใคร” เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษ และดินสอ ให้นักเรียนเขียนเรื่องราวของตนเอง 5 ข้อ เป็นข้อความสั้นๆ และเขียนตัวอักษรใหญ่ไว้บนหัวกระดาษว่า “ฉันคือใคร” ติดไว้บนเสื้อของตนเอง
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนเดินไปรอบๆ ห้อง โดยไม่มีการพูดคุยกัน ให้นักเรียนแต่ละคนหยุดอ่านและจำเรื่องราวของเพื่อนๆ ใช้เวลา 10 นาที
 - 2.3 เมื่อครบกำหนดเวลา ผู้วิจัยให้นักเรียนจับสลากชื่อของนักเรียนที่ละคนแล้วให้พูดเรื่องที่เพื่อนเขียนโดยไม่บอกว่าเป็นใครเมื่อเพื่อนพูดจบให้เพื่อนคนนั้นยืนขึ้น
 - 2.4 ดำเนินกิจกรรมไปจนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนได้ทำความรู้จัก และสามารถแนะนำเพื่อนให้นักเรียนคนอื่นได้รู้จักด้วย

4. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูด หรือการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดและการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนจะมีผลเสีย ซึ่งควรจะได้รับการแก้ไข และในครั้งนี้นักวิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความถูกต้องในการอ่านคำที่มีตัวสะกดแก่นักเรียน

5. ผู้วิจัยชี้แจงถึงวิธีการปรับปรุงพฤติกรรมการอ่านคำที่มีตัวสะกดโดยการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ผู้วิจัยเป็นแม่แบบ ซึ่งผู้วิจัยจะเสนอภาพแสดงตำแหน่งการเกิดเสียงตัวสะกดในมาตราแม่ต่างๆ ที่จะทำให้ให้นักเรียนอ่านในการทดลองแต่ละครั้ง โดยอธิบายตำแหน่งที่เกิดเสียง และให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นแม่แบบอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบพร้อมกันทุกคนแล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามผู้วิจัยอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

6. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะมีคำที่มีตัวสะกดอีกครั้งหนึ่งถ้านักเรียนคนใดอ่านคำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่ถูกต้องนั้นใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทราบถึงวิธีการประเมินผลการอ่านภาษาไทยก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน โดยผู้วิจัยจะให้นักเรียนแต่ละคนอ่านคำที่มีตัวสะกดชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน

8. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ และตั้งใจในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการตอบคำถาม การอภิปราย และการสรุป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 2

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียง
2. บัตรคำ
3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

หนูป๋องนั่งร้องไห้	แม่ไม่ให้ลงเรือโยง
อดดูปลาอุบโพล่ง	อีกหอยโข่งปลากระสงไสว
นกกระทุงกระโดดผลงไผ่ลง	ปลาชะโดสะดุ้งตกใจ
ปลาแซยิตะแดงตัววาย	น้ำหลังไหลตามแรงลม

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลัมนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำ เฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 3

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

เวลากลางวัน	ฉันซื้ออาหาร
เช้าแถวเบิกบาน	สำราญใจจัง
มาก่อนซื้อก่อน	มาหลังซื้อหลัง
แล้วพร้อมกันนั่ง	กินกันพร้อมเพรียง

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 4

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

เด็กไทยใจหาญ	ชำนาญการเรียน
ขยันหมั่นเพียร	เพื่อรู้วิชา
มีความซื่อสัตย์	ประหยัดหนักหนา
รักความก้าวหน้า	อนาคตก้าวไกล

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำ เฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนมนที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 5

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

ยายฉิมนั่งตีฉิม	กับยายฉิมยิ้มกริ่มกัน
มะขามยามอ่อนนั้น	จิ้มกะปิหวานอร่อยจริง
ขนมผสมน้ำตาล	เชื่อมกล้วยหวานจานกล้วยปิ้ง
เป็นลมตม้น้ำขิง	ลูกชิ้นวังลัมกลิ้งเอย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 6

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม

วัตถุประสงค์

พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียง
2. บัตรคำ
3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

ความมีน้ำใจไมตรีอารีเอื้อ	นั้นช่วยเหลือให้มีมิตรสหาย
กิริยาพาทีไม่หยาบคาย	คนทั้งหลายชอบชิดสนิทใจ
อันเถาว์ลั่นนั้นเป็นเช่นไม้อ่อน	แต่ใช้มัดไม้ท่อนทั้งหลายได้
ความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตนไซ้	ย่อมผูกใจคนได้ไม่ผิดกัน

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลัมนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำ เฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 7

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่มก

วัตถุประสงค์

พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่มก

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่มก ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

เจ้านกคือวิหค	บินโผนผกกกลูกน้อย
ปักซี่อ้าปากคอย	หนอนตัวจ้อยห้อยหัวหก
เด็กดีไม่ทำรก	บ้านสกปรกแม่หนักอก
น้องเล็กไม่ต้อยชก	จะพกข้าวเส้าโคกเอย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่มก ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่มก แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำ เฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ชนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 8

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

ค้นเบ็ดใช้ตกปลา	ติดเชือราหยอดเชื้อเห็ด
แกงบวดใส่มันเทศ	กินลูกเกดเสร็จสุขใจ
ปลาหลดมดปลาไหล	ลดเลี้ยวไล่ลัดเลาะหาย
สลัดสลัดปลากลาย	วาดเวียนว้ายหน้าวัดเอย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลัมนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยครูอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำ เฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 9

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

หาได้ใช้ประหยัด	รู้จักสิ่งฟุ่มเฟือย
ตั้งใจหาได้เรื่อย	รู้จักจ่ายให้พอดี
ไม่เข้าเงินมีใช้	หามาเป็นเศรษฐกิจ
บ้านเมืองยามทุกข์มี	ได้อาศัยไทยช่วยไทย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 10

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

- 1. เทปบันทึกเสียง
- 2. บัตรคำ
- 3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

เจ้ากบร้องอ๊ิบอ๊ิบ	กระโดดหลบใต้ใบบัว
น้องหลับขยับตัว	จันหลบกลัวตัวแมลงสาบ
แม่เปรียนไม่เรียบร้อย	กรอยแกรบค้อย่างเหยียบหยาม
กระโปรงพะเยิบพะยาบ	ใจหายวาบสาปส่งเอย

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ชั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

- 1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 11

เรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยเกี่ยวกับคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียง
2. บัตรคำ
3. ข้อความที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ ก่อนที่จะให้การเสริมแรง

ว่าตัวน้อยล่องลอยกลางอากาศ	ว่าวกระดาษหลากสีดูดีสวย
ว่านกโยงโฉบเฉี่ยวดูสวยงาม	ว่าผีเสื้อจางจอยในนา
โน่นว่าวดูสง่าทั้งน่าทึ่ง	ลอยลมฝั่งหาดกลางเวหา
ดูย่น้อยร่อนลงหว่างกลางทุ่งนา	เพราะสายป่านนั้นหนา มาขาดไป

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ ว่านักเรียนเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร

ชั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยการเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมทั้งชูบัตรคำประกอบ แล้วให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดตามครูอีกครั้ง โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม หรือกล่าวให้กำลังใจ ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะได้รับกำลังใจ และให้อ่านซ้ำเฉพาะคนที่อ่านไม่ถูกต้อง

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่างๆ เป็นคำที่มีตัวสะกดอีกชุดหนึ่ง ที่มีตัวสะกดคล้ายกับชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และให้รางวัลนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจน เช่น ขนม ที่นักเรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และให้นักเรียนทั้งที่ยังอ่านได้ และอ่านไม่ได้ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน แล้วก็ฝึกฝนทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ การตอบคำถาม และจากการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญ และประโยชน์ของการพูดหรืออ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้อง ชัดเจน

เวลา 40 นาที

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนว่า "นักเรียนควรพูดหรืออ่านคำที่มีตัวสะกดให้ถูกต้อง ชัดเจนหรือไม่"
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกถึงความสำคัญ และประโยชน์ที่ได้รับจากการพูดหรืออ่านคำที่มีตัวสะกดได้ถูกต้อง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนทุกคน และปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจ และการซักถาม
2. สังเกตความร่วมมือในการทำกิจกรรม

**บัญชีการอ่านคำที่มีตัวสะกด คำยาก – คำยากง่ายปานกลาง – คำง่าย
ของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**

1. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กง 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ ได้แก่

รำเริง	ถูกต้อง	ฝั่ง	หลัง	ระฆัง
แห่ง	กระโปรง	กิ่งไม้	พักทอง	ท้องยุง

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

กวาง	แปรง	สีม่วง	ร้องเพลง	เสาธง
ครั้นครอง	ตรง	หลัง	แข็งแรง	ช่องว่าง

คำง่าย 10 คำ ได้แก่

นั่ง	ลุง	ร่วง	โกดัง	เที่ยง
วิ่ง	ยิง	ร้องไห้	จึง	พัง

2. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กน 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ

ขวาน	ฝึกฝน	อาหาร	นักเรียน	กลอน
ทำงาน	คำสอน	หวาน	เบิกบาน	ตกเดือน

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

ซ้อน	แหวน	บันได	แขน	คืน
พระจันทร์	เครื่องบิน	เพื่อน	หมอน	น้ำตาล

คำง่าย 10 คำ ได้แก่

เขียน	เดือน	บ้าน	นาน	ต้นไม้
วัน	ร้อน	เปลี่ยน	คลาน	จาน

3. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กม 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ

กล้วยหอม	ส้ม	กิจกรรม	สวม	กลม
ขนม	เข็ม	ยาม	มะขาม	สนาม

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

ประณม	ผสม	สวयงาม	มะยม	หอม
ยัม	จิม	ล้อม	ห้อมล้อม	ชะอม
คำง่าย 10 คำ ได้แก่				
ชาม	อัม	ยัม	ผม	ต้ม
ชม	ล้อม	เล้ม	ถาม	พร้อม

4. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กก 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ ได้แก่

อยาก	โยกเยก	เมฆ	ไซค	กระดุก
หอยทาก	จมูก	สนุก	สกปรก	หมวก

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

เด็ก	ถ่วงออก	น่ารัก	ดอกไม้	กระรอก
เผือก	ครก	ปากกา	หมอก	แรก

คำง่าย 10 คำ ได้แก่

โกหก	นก	ใบสัก	เรียว	หัก
เลข	ผัก	เล็ก	ถัก	ยก

5. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กค 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ ได้แก่

สะดุด	หยุด	อากาศ	กระโดด	กระดาด
สมุด	ลวด	ชาติ	ไข่วัด	เสร็จ

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

สะกด	ตรวจ	หยุด	รถ	มั่งคุด
กระจาด	หลอด	สามารถ	กำหนด	เช็ด

คำง่าย 10 คำ ได้แก่

เกิด	มด	กีด	ตลาด	เบ็ด
รอด	มีด	วัด	ติด	สัตว์

6. คำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กบ 30 คำ แบ่งออกเป็น

คำยาก 10 คำ ได้แก่

กุหลาบ	ประกอบ	ถั่วแปบ	เปรียบเทียบ	เคารพ
รูป	เจ็บ	กราบ	ประดับ	ตอบ

คำยากง่ายปานกลาง 10 คำ ได้แก่

ลอบ	ภาพ	บังคับ	บรรจบ	เจียม
รีบ	สรุป	กลับ	ระเบียบ	ฉาบ

คำง่าย 10 คำ ได้แก่

มอบ	อุป	จับ	ตบมือ	ชอบ
คาบ	จับ	ควับ	ดาบ	ลับ

หมายเหตุ คำที่มีตัวสะกดมากกว่า 1 ตัว จะใช้คำหลังเป็นตัวกำหนดมาตราตัวสะกด เช่น ยางลบ ซึ่งอยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบ

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฉบับที่ 1

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ ดังต่อไปนี้ อ่านคำละ 1 ครั้ง

1. ระฆัง	16. เลข
2. ถูกต้อง	17. เมฆ
3. ช่องว่าง	18. สุนัข
4. เสารัง	19. หมอก
5. เทียง	20. ครก
6. หวาน	21. ตรวจ
7. ทำงาน	22. อากาศ
8. ช้อน	23. หลอด
9. พระจันทร์	24. เข็ด
10. น้ำตาล	25. ตลาด
11. เข็ม	26. เคารพ
12. สนาม	27. รูป
13. ขนม	28. เบบี
14. ผสม	29. ฉาบ
15. ล้อม	30. จับ

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฉบับที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ ดังต่อไปนี้ อ่านคำละ 1 ครั้ง

1. ฟักทอง	16. ไชค
2. ท้องยุง	17. จมูก
3. สีม่วง	18. ถั่วอก
4. หล้ง	19. เผือก
5. ร่วง	20. เรียง
6. ฝึกฝน	21. กระดาษ
7. นักเรียน	22. เสรีจ
8. แหวน	23. สามารถ
9. เพื่อน	24. กระจาด
10. คลาน	25. สัตว์
11. กิจกรรม	26. เจ็บ
12. กลม	27. กราบ
13. หอม	28. เจียบ
14. ชิม	29. ประกอบ
15. เล่ม	30. รูป

ภาคผนวก ค

1. ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ
3. ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย ก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

ตาราง 5 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ

คนที่	การทดลอง		ผลต่างของคะแนนความ สามารถในการอ่านภาษาไทย	อันดับ	R-	R+
	ก่อน	หลัง				
1	6	19	13	3	-	3
2	7	22	15	5.5	-	5.5
3	7	20	13	3	-	3
4	5	21	16	7	-	7
5	8	20	12	1	-	1
6	6	21	15	5.5	-	5.5
7	5	18	13	3	-	3
8	6	23	17	8	-	8
Mdn	6.00	20.50	14		$\sum R^- = 0$	$\sum R^+ = 18$
Q.D	1.75	2.50				

$T = 0^{**}$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ

คนที่	การทดลอง		ผลต่างของคะแนนความ สามารถในการอ่านภาษาไทย	อันดับ	R-	R+
	ก่อน	หลัง				
1	7	7	0	-	-	-
2	6	8	2	3	-	3
3	8	9	1	1	-	1
4	9	7	2	3	-	3
5	7	9	2	3	-	3
6	8	8	0	-	-	-
7	5	9	4	8	-	8
8	9	9	0	-	-	-
Mdn	7.50	8.50	1.50		$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 18$
Q.D	2.50	1.75				

$T = 0^*$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

คนที่	กลุ่มทดลอง		ผลต่าง	อันดับ	กลุ่มควบคุม		ผลต่าง	อันดับ
	การทดลอง				การทดลอง			
	ก่อน	หลัง			ก่อน	หลัง		
1	6	19	13	8	7	7	-	-
2	7	22	15	10.5	6	8	3	4.5
3	7	20	13	8	8	9	1	1
4	5	21	16	12	9	7	3	4.5
5	8	20	12	6	7	9	3	4.5
6	6	21	15	10.5	8	8	-	-
7	5	18	13	8	5	9	8	5
8	6	23	17	13	9	9	-	-
Mdn	6.00	20.50	14.00	$\sum R_1 = 76$	7.50	8.50	3.00	$\sum R_2 = 19.50$
Q.D								

$U = 0^{**}$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

$$U_1 = N_1N_2 + \frac{N_1(N_1+1)}{2} - \sum R_1$$
$$= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 100$$
$$= 64 + 36 - 100$$
$$U_1 = 0$$

$$U_2 = N_1N_2 + \frac{N_2(N_2+1)}{2} - \sum R_2$$
$$= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 36$$
$$= 64 + 36 - 36$$
$$U_2 = 64$$

ภาคผนวก ง

1. ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของ
แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ฉบับที่ 1 และ
ฉบับที่ 2

ตาราง 8 แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ฉบับที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
1	.37	.25
2	.62	.32
3	.37	.41
4	.50	.25
5	.37	.37
6	.62	.41
7	.50	.55
8	.37	.37
9	.62	.42
10	.58	.34
11	.49	.25
12	.37	.39
13	.19	.47
14	.79	.52
15	.75	.64
16	.75	.41
17	.45	.27
18	.50	.32
19	.62	.49
20	.37	.25
21	.35	.35
22	.58	.49
23	.58	.36
24	.37	.37

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
25	.62	.48
26	.37	.37
27	.45	.27
28	.62	.52
29	.58	.47
30	.49	.33

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

ตาราง 9 แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ฉบับที่ 2

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
1	.74	.41
2	.67	.28
3	.68	.32
4	.56	.37
5	.50	.24
6	.62	.24
7	.50	.40
8	.37	.30
9	.62	.22
10	.58	.24
11	.47	.29
12	.62	.34
13	.35	.39
14	.44	.30
15	.67	.42
16	.44	.36
17	.29	.46
18	.50	.46
19	.66	.56
20	.68	.51
21	.56	.24
22	.56	.37
23	.65	.46
24	.47	.24

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
25	.44	.29
26	.56	.24
27	.65	.22
28	.72	.39
29	.58	.48
30	.39	.30

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ เวหนี่ กรีทอง
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์
วัน เดือน ปี เกิด	25 กุมภาพันธ์ 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดปราจีนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2001 / 202 หมู่บ้านสาธิตวิลล่า ถ.สุขุมวิท 101 / 1 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โทร. 0-2398-5994
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2544	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2547	กศ.ม. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวปิยนันต์ คล้ายจันทร์
วัน เดือน ปี เกิด	25 กุมภาพันธ์ 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดปราจีนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2001 / 202 หมู่บ้านสาธิตวิลล่า ถ.สุขุมวิท 101 / 1 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โทร. 0-2398-5994
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2544	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2547	กศ.ม. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร